

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Παράρτημα ἑβδομάδος ἡμερῶν 19, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ σφ. 20 - Ἡ συνδρομὴ δέχεται ἐπὶ ἑξαμήνου ἢ ἑξήκοντα πέντε καὶ εἰς ἑτήσιον - Γραφεῖον εἰς: Λαυρεντίους Ὁδοῦ Ἀγγελοῦ.

28 Ἀυγούστου 1888

ΜΕΤΑΞΥ ΉΠΕΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ἦν τούτοις δὲν παρήλθε πολλή ὥρα, καὶ ἐπιφάνη ζωηρὰ καὶ φιλομαεῖδης ἡ Μάσιγγα, τρέχουσα πρὸς ἐμέ. Μετὰ τινὰς ἀστειοὺς καὶ ἰδηκτικοὺς ὑπαινιγμοὺς τῆς πρὸς τὴν Ὀλκίαν δειλίης μου,

— Μὲ ἤκουες, εἶπε, πῶς ἐγλοῦσα πάντοτε δυνατὰ; ἐπιτήδες τὸ ἔκρινον. Δὲν ἤξεύρεις τίς ἀστειὸς ποῦ εἶναι ὁ ἱατρός. Ὅτι καὶ ἂν πῆ θὰ σὲ κάμῃ νὰ γελᾷς. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα εἶναι ὀλίγον ἀσθενής, καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἀρέσκον, λέγει, τὰ γέλωτα μου, ὅλο τὸν καιρὸ δὲν εἴλεψον ἀπὸ τὴν καμάνια μου. Ἐάν ἤκουες πᾶς ἔκαμνε καὶ γελῶσα;

— Ὅχι, εἶπον, ἐκεῖνον δὲν τὸν ἤκουα, ἀλλὰ ἤκουα σὲ, καὶ τόσῳ περισσοτέρῳ ἦτον ἡ εὐχαρίστησίς μου. Δὲν ἤξεύρεις πόσον μουσικὴ μ' ἐφκίνητο ἡ φωνή σου, πόσον ὠραία!

— Καταργάρη! ἀνεκράξεν ἡ κόρη, δυσπιστικῶς μωραζούσα. — Ἀφοῦ λοιπὸν θέλεις νὰ με κολακεύης, ἄκουσε νὰ σὲ πᾶν. Κ' ἐγὼ σὲ ἤκουα καμμιὰ φῶρα, ἀλλὰ ἀπὸ νὰ σὲ πᾶν δὲν ἦτο πολλὴ εὐχαρίστησις, ἰδιότι ἡ μουσικὴ τοῦ ἔκαμνε ἦτον τρυφερὰ παράφορη. Σ' ἀρέσκεις; Ἄν σ' ἀρέσκῃ, κολακεύσέ με, κἀὶν ἡμᾶ φραζέ.

Καὶ ὡς ἐάν ἤθελε νὰ μὲ δείξῃ πῶς ἐκτελεῖται ἡ καλὴ μουσικὴ, ἐγέλασε τὸν μὲλλόν ἀργυρόφωνον, τὸν μὲλλον ἁρμονικὸν γέλωτά της. Καὶ ἐγὼ, ἀκόμη ἐγλοῦσα, αἰτοῦμαι πάλιν.

— Τί κρῖμα, εἶπε, ποῦ δὲν εἶσαι ἱατρός; Ὅσον σ' ἐπαρθεύσασα, χωρὶς ἀλλοεῖς τὴν μητέρα μου. Πλέρεις, καθὼς εἶναι, ἄλλος, παρά ὁ ἱατρός δὲν εἰμάρει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

— Πῶς! εἶπον, εἶναι λοιπὸν πολὺ ἀσθενής;

— Ὅχι, ἀσθενής, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ἴδεν ὅτι ἀναβῆ, παρά ὅταν φθάσωμεν εἰς Μασσαλίαν. Ἐνταῦθα θέλει ὁ ἱατρός. Κ' ἐσεῖς, εἰμαι μεβαίει, ὑπερέετε τόσο πολὺ, ποῦ δὲν βλέπετε τὴν ὥρην, νὰ βῆγῃτε εἰς τὴν Νεαπολιν. Καὶ ἡ μητέρα ἐπεημεύσε νὰ σᾶς γνωρίσῃ. Ὅτι ἔλιθετε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸ Παρίσι;

— Ἄκουε, ἐκεῖ εἶπον ἐγὼ, παύσον, ὅτι ἔλιθον νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν Καλλιούταν! Ὁ πατήρ σου μὲ προσεκέλευεν.

— Ἀλήθεια; — Ἀνεβώθησέ' περιχαρῆς ἡ κόρη, καὶ ἐρρήθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ παριόντος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πατρὸς τῆς, ἐξαναγκάσασα αὐτὸν νὰ σταματήσῃ χωρὶς νὰ τὴν θέλῃ. — Ἀλήθεια, πατέρα, ὅτι ἔλιθον εἰς τὴν Καλλιούταν;

Ὁ κ. Π. ἐπρόσεξε πρῶτον νὰ ἐμπόδισῃ τὴν πέραν ἀπὸ τοῦ νὰ πῆσῃ ἐκ τοῦ ἀκροῦ τοῦ ἡμετέρου, ἔπειτα, χωρὶς ἄλλο, νὰ παρατήρησῃ τὴν κόρην του.

— Βέβαια! εἶπεν ἀποπαθεῖς πρὸς ἐμέ, ὅτι ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ ἔλθετε, πολὺ εὐχαριστημένος ἐάν μείνετε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον χρόνον. Ἐγὼ ἐπὶ τοῦ Γάγγου ἔγινον λάτριν, ἐν καλλίον μὲ λαμπρότατον αἶθρον. Μὲ λαμπρότατον αἶθρον καὶ πρῶτης τάξεως σταύλους, τὸ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας. Εἰς τὴν διάθεσίν σας αὐτὸ καὶ τοὺς ὑπηρετὰς τῆς, τοὺς ὑπηρετὰς του καὶ καὶ τὰς ὑπηρετριάς του. Ἐσεῖ ὅτι τὰ εἰπούμεν, ὅτι τὰ εἰπούμεν, ἐν ἀνάσει. Ἐσεῖ, ὅτι πέρασωμεν μικρὰ τὰς ὠραϊότερας ἡμέρας, τὰς ὠραϊότερας ἡμέρας καὶ τὰς ὠραϊότερας.

— Ἐδὼ ὀμιλεῖ ὀφθαλμολόγος Ἀνατολίτης, εἶπον, κατ' ἐμαυτὸν, ὅχι ὀφθαλμολόγος Ἀγγλός. Ἀλλ' ἐκτός τοῦ φιλοζῆλου Ἀνατολίτου ὀμιλεῖ καὶ ἄλλοι, πολὺ εὐλογοῦντες, πολὺ πιστικώτερον αὐτοῦ. Καὶ ἐγὼ ὁ πατήρ, μετὰ τῆς θυγατρὸς ἠέθιμον τὰς καλλονὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῆς μελλούσης κατοικίας μου, ἐγὼ ἐφάνταζόμην τὸ ἀστὸν τῆς εὐτυχίας μου ἀνατέλλον ἐπὶ τῶν ὄθων τοῦ Γάγγου, καὶ προχωροῦν ὅπως μὲ συναντήσῃ ὄλονεν λαμπρότερον, ὄλονεν φωτεινότερον.

Ὅταν ὁ κ. Π. συνεπλήρωσε τὸν περὶ ἡμετέρων διηγήσεων του μὲ τὴν εὐχαριστικὴν ἐπιφάνην: «Ἐλθετε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε», οἱ ὄφροι τῆς κόρης ὀφθαλμοὶ μὲ ἠτένισαν μὲ μυστηριώδη τινὰ λάμψιν, ἐν ἣ ἀντενακίζτο συγχρόνως ἡ ἐκφρασις τῆς χαρᾶς, τῆς προσδοκίας, τῆς δεήσεως, πρὸ πάντων τῆς πικρῆς ἐκείνης κολακείας διὰ τὸν βλεμματικὸν ἢ ἀρχαῖος τις συγγραφεὺς πλὴν ἀφλοκακάλως ἠνομήσας ἐπὶ σκεπτικῶδες τῶν παιδιῶν. Εἰς ἐμὲ τὰ γοητευτικὰ ἐκεῖνα βλέμματα ἐφάνησαν ὡς ἄλλο φαινομενικὸν τοῦ Παράδεισου ἀγγελιακοῦ, ὅστις ἐπαρκεῖται ἐπιπαικτὰς ἀπὸ τοῦ βάλου τοῦ γαλχνυῦ ἀρχαίου.

των επανελάμβανον σιγαλή τῆ φωνῆ τὴν ἐπι-
δὴν τοῦ κ. Π.: Ἐλάτε νὰ μᾶς ἐπισκεθῆτε. Καὶ
ἐπειδὴ ἐγὼ διετέλουν ἐτι ἀλλοῦ καὶ ἐκεῖς ἐκ
τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς συγγνώμης μου, καὶ
δὲν ἀπῆνταν εἰς τὴν ἀγγελίαν ἐκείνην παρά-
κλησιν:

— Ὡ, καὶ, σὺς παρακαλῶ, ἐλάτε νὰ μᾶς ἐ-
πισκεθῆτε! — ἐρώνησεν ἡ παρθένος, καὶ ἡ-
ρυθρίασεν αἰδημόνως καὶ ἐταπεινώσε τὰ βλέμ-
ματι, καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς ἤρ-
χισε νὰ τὴν ὠπερῆ κρυφῶς καὶ εὐγνωμόνως.

Ὅστις δὲν εἶδε τὰ βλέμμασα, δὲν ἤκουσε
τὴν φωνὴν τῆς Μάσιγγας ὡς καυχῶσα διὰ τὴν
προθυμίαν, μὲθ' ἧς ἐγὼ, ὅστις δὲν εἶχαν εἰς τὸ
βαλάντιόν μου οὐδὲ τὸ τέταρτον ἴσως τοῦ διὰ
Καλιούτταν ναύλου, ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν
καὶ ὑπεσχέθην τὴν ἐπίσκεψιν. Ἐν τοῦτοις εἰ-
μαι βέβαιος, ὅτι, εὐρεθεὶς εἰς τὴν θέσιν μου, ὡς
ἐκαίμεν κ' ἐκεῖνος τὸ αὐτὸ.

Οὐδέποτε ἴσως σύγχερον ἐντυπώσεις ἀκούεις
καὶ ὁράσεις εὐρέθησαν, τόσοσὺν σὺμφωνοί, τόσοσὺν
ἀρμονικαί πρὸς ἀλλήλας, ὅσην ἡ φωνὴ καὶ τὸ
βλέμμα ἐκεῖνο τῆς Μάσιγγας. Οὐδέποτε ψυχὴ
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκγεομένη κατώρθωσε νὰ
περιβάλῃ, τὸ ἄωρον καὶ ἀτελεῖς ἐτι, σῶμά της
διὰ τοσαύτης θερμῆς λάμψεως, ὥστε ἐν ἑπιπέ-
δοφθαλμοῦ νὰ ἐκμηδανίσῃ τὰς τῆς σαρκὸς ἀτε-
λείας, δκνεύουσα εἰς τὴν ὕλην πᾶν ἀχρονον,
τὸν αἰώνιον τύπον τῆς ἰδέας αὐτῆς, πελειότη-
τος. Ἡ Μάσιγγα δὲν ἦτο πλέον τὸ ἀγροειδὲς
κοράσιον τῆς πρώτης ἐν πῶ ἀτραπέλει σφαι-
ρισῶς μου. Διὰ τοῦ ἤγρου καὶ τῆς τραχύτη-
τος τῶν προσκρίων αὐτῆς χαρακτηρηστικῶν
διεφαίνετο ἀκριβῶς περιγεγραμμένος ὁ τύπος
ἐκεῖνος, ὅστις καλλιπιδίως ἀλλοτρὸς τὴν παιδι-
κὴν αὐτῆς τρυφερότητα, ἐμελεε μετ' ὀλίγον νὰ
θριαμβεύσῃ τοῦ ἀνδραίου, ἐπαμφοτερισμοῦ τῆς
μεταβατικῆς περιόδου ἐν τῇ ἡλικίᾳ της.

Ὅταν ὁ κ. Π. σήκας περιπαθῶς τὴν χεῖρά
μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην
προσοχὴν εἰς τὴν κούρην τοῦ ἐπανελάβε, τὸν πε-
ρίπατόν μου, δὲν εἰσέβηκε εἰς ἐπὶ τῶν τριῶν ἦ-
ταν ὁ μάλλον εὐγνωριστικὸς. Προφανὲς ἦταν
ὅτι ὁ κ. Π. δὲν ἠδύνατο νὰ κούψῃ τὴν ἐντυ-
χίαν τοῦ ἐνώπιον ἡμῶν, ὅσον ἡμεῖς ἐνώπιον
αὐτοῦ τὴν ἡμετέραν. Διότι, ὅχι μόνον, τὴν ἰσχυ-
ρότητα τοῦ βήματός του ἐκριπλασάσεν, ἀλλὰ
καὶ τὴν σποδὸν ἀπὸ τὸ ἀγρονεῖ σιγῆς τοῦ
ἄφρασι νὰ πῆσῃ καὶ τὰ φεφίματά του, ἀξέφρατα
τόσον δυνατὰ, ὥστε μολονότι δὲν ἦτον ἀκμή
σκότος, ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν, τὸ καίσι-
μον ἄκρον τοῦ πλοῦτος τοῦ μακροῦ ἐως τὸν φρα-
γὸν προσεγγιζούσης ἀτραπέλει.

Ἡ Μάσιγγα ἐκάλησε πρὸς ἐπὶ μου, σιωπηλῶς
τώρα, καὶ ἡ εὐδαμονία μου ἦτο τελεία. Ὅ, τι
μὲ ἀνησύχει, ἦτο μόνον ἡ μεγάλη ἀδιαφορία
τοῦ πατρὸς τῆς πρὸς αὐτὴν καὶ τοῦ ἐτρόπου

της, δι' ἧς ἐρκίνητο σημαίνων, ὅτι οὐδεμίαν
σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφο-
ρὰν της. Καὶ ἐνθ' ἐγὼ μέγροι τοῦδε ἐφέβην πρὸς
αὐτὴν ὡς πρὸς παιδίον, δὲν ὑπέφερα τώρα τὴν
ιδεάν, ὅτι ὁ πατήρ της πᾶν θεωρεῖ ἐτι ἀτελεῖ
καὶ ἀνήλικον κόρην. Πρὸ πάντων ἔμως ἤμην
ἀνήσυχος μήπως ἡ ἀδιαφορία ἐκεῖνη τοῦ Καλ-
κούτιανου. Κραίοντο προήρχετο ἐκ τῆς πεποι-
θήσεως, ὅτι οὐτε ἡ θυγάτηρ του οὐτὶ ἐγὼ ἡ
δυνάμει νὰ παρεξηγήσω τὴν πρόσκλησίν του,
γνωρίζων τὴν παράστατον ἰσχάσιμα, τὸ ὅποιον διε-
χώριζε τὴν κοινωνικὴν ἡμῶν θέσιν.

Ὡς ἐκ τῆς τριουμίας ἦν ἐπὶ μακρὸν ὑπέ-
στημεν, τὸ «Rio Grande» εἰσῆρχετο εἰς τὸν
κόλπον τῆς Νεαπόλεως ἐξαίρετικῶς ἀργά. Ἐὰν
ἐπιστῆφονταν τὰς πρῶτας βουρᾶς μόλις διεκρί-
νοντο πλέον ὡς ἀμορφῶν συγκεχυμένων ὄγκοι
ἐπὶ τοῦ καύσιμου ὄριζόντος. Παρὰ τοῦτος πρό-
ποδας αὐτῶν δισπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκαί τὰ φῶσα
τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, ὅτε μὲν ἐχάνοντο,
ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀτμοσφαιρίου, ὅπι-
σθεν παρεμπροσθοῦντος τινος κωλύματος, ὅτε
δ' ἀνεφαίνοντο πάλιν, ὅμοια πρὸς μεγάλας πυ-
γαλαμπίδας, αἰτῆτες ἐπέτων διωπληῶς καὶ βρα-
δέως παρὰ τὰς σκοτεινάς ἀκτὰς τῆς θάλασ-
σης.

Ὁ καθ' αὐτὸ λημὴν πρὸς ἐν διηλυθὸν μετὰ ἐ-
κρύπτετο ἀκόμη ὅπισθεν τῆς παρεμπροσθοῦσης
ὕψηλης τοῦ πλοῦτος μας πύργου. Καθ' ὅσον δὲ ἐ-
σχωρῶμεν εἰς τὴν κόλπον καμπύοντες πρὸς
τὸ ἀριστερὰ, κατὰ τοσαύτον, παρεκκλινόντες πρὸς
τὸ ἀντίθετον μέρος, αἱ ἐξῆσαι καὶ τὰ πρόσπειά
τῆς Νεαπόλεως.

Ἐδῶ κατὰ τὸ Σορέντον! Ἐκεῖνὸν Κα-
στελαράς! Ἡ Νῆα, τοῦ εἶναι ἡ Πουμπία! Ἡ Νῆα,
ὁ Βεζούθιος! Ἄνερωται ἐκείσε τῆς Μάσιγγας
καρτελίαι ἧτες ἐπισκεθῆσαι τὴν γῶρᾶν ἄλλοτε,
ἐπιλότιμετα, νὰ ἀδύγη τὴν ἀπειρίαν μου, χαί-
ρουσα κρυφῶς ὅσαίς τὴν ἡρώτα μου.

Ἡ καθ' ἑαυτὴν προέκυπτεν ἐνώπιον ἡμῶν ἡ μὲν-
ρυφερότης. Νεάπολις ἀμφίθεα κενὴ ὄψοι μὲν
ἐπὶ τῆς εὐρείας προκυμαίας. Ἄνωθεν αὐτῆς ἀ-
νωσεῖτο ἀπέκρυπτο ἡ ἐρυθρὰ ἐκείνη ἀκτὴ γοῖα
φώτων, ἠτιεῖ ἐπίκειται συνήθως πασῶν τῶν μετ'
γαλοπόλεων ἐνώθ' ἡ νυκτός. Ἡ πύκνωσιν τῶν φλ-
νῶν ἀκτῶν παραβλῶν ἡρόγη ἐφαίνοντ' ἐξ ἑ-
ποσάσεως ὡς γκακιπετῆς ἡμῶν ἀσπέρων, οἱ
ὅποιοι, ἀπυπληθῆντες τῶν ἡλακῶν πῆσι κέν-
τρων ἀπέβλεπον τὴν ἀρχαίαν ἀγγλὴν καὶ θέρ-
μότητα ἀπέβλεπον τὴν ταχύτητα καὶ ζωηρό-
τητα τῶν, καὶ ἀνεργῶν τῶν πύργων κορυφῶν
καὶ ἀθμῶν τῶν τοῦ γαίτανου τῶν ἰερέων.
Ἐκείσε ὅπως ὅπως ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἀπὸ τὴν ἀνεξάντητον τοῦ ἡρωστέου ἐπὶ τῶν
ὀλίγων πύργων διέκασιν τῆς ζωῆς τῶν. Ἀλλὰ
ὅσον ἐπλησίαζομεν πρὸς τὴν πύργον τῶν

ἡ ζωηρότης αὐτῶν ἠύξανε, τόσοσὺν τὸ μαγευτι-
κὸν ἐκεῖνο θέαμα μετεβάλλετο.

Ὅταν ἡ ἀγκυρὰ τοῦ «Rio Grande» ἐβρόν-
τησεν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ λιμένος ὕδατων
καὶ τὸ πλοῖον δὲν ἐκινεῖτο πλέον, τότε ἡ Νε-
άπολις, ἡ ὠρῆ καὶ πολυφώνος τῆς Μεσογείου
κόρη, φεγγαστόλιστος ἀπὸ τῆς πυροστροφῆς
αὐτῆς κρυφῆς μέγροι τῶν κροσπέδων τῆς θα-
λάσσοφρεγῶς ἐσθῆτός της, μὲ ἐρώνη ὡς ἐάν
ἐφῆσαι τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἐκεῖνα τέλεια, μὲ
τὰ ὅποια γῆς καὶ πρῶτον ἀκόμη αἱ μητέρες ἡ-
μῶν, ὡς νύμφαι κεκισμημέναι, ἐπροσκύνον ἀνά
πᾶν βῆμα παρενύμειον πρὸς τὸν ναῦν, ὅπως εὐ-
λογηθῶσι, μὲ τοὺς ἀπλοῦς ἡμῶν πατέρας,
τοὺς ὑπομονητικούς καὶ ἐγκρατεῖς ἐκείνους μνη-
στήρας τῶν παρελθόντων χρόνων.

Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Νεάπολις τὸν μνηστήρα της.
Καὶ τῆκεται καὶ αὐτὸς φλεγγόμενος ἐν ὑπομονῇ
καὶ προσδοκίᾳ ὅπως ἐπιθέσῃ πύξιν πρὸς τὸν
αὐτοῦ φλόγα ἐπὶ τοῦ μακροαρέντος μετώπου
τῆς ἀκμῆς ἀλλὰ ἴδιαν ἐπιφυλακτικῶς μνη-
στήρας του. Καὶ εἶναι ζηλότυπος γαμβρὸς ὁ Γέρο-
Βεζούθιος! Διὰ τοῦτο καθήκει καὶ ἐπιτηρεῖ
τὴν ἀγάπην του αἰρών τὴν κεφαλήν καὶ τοὺς
ὤμους αὐτῶν ὑψηλότερον πάντων τῶν γαίτανι-
κῶν ἡρώων. Καὶ ἀγρυπνεῖ οὕτως ὀλιυκτῆς,
καπιζῶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ πίπαι, καὶ στε-
ναίζων ἐνίοτε κατὰ στεναγμούς βαθείως συγχι-
νοῦντ' ἐπὶ τοὺς γαίτανους τοῦ.

Τὴν ἀνὰ ἐκεῖνην ἡ σφοδρὰ αὐτοῦ μὴρῆ
ἦτο κατ' ἐξάρσιν ἀνεγνωμένη! Ἡ τοῦ θυμῶ-
μένου, θυμωμένου, διότι πυγμαίως τις γαίταν,
ὁ λόφος τοῦ Παιουλίπου, εἶχε τὴν ἰσχυρότητα
νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν ὑπερήφανον γίγαντα, νὰ
μαρῆθῃ πρὸς τὸν ἀετὸν ὡς ἀντρασῆς. Κ' ἐ-
πετύχανε μὲρῶς τινός. Καὶ κατάρθον ἀλλοτρὸς
τὴν προσοχὴν τῆς Νεαπόλεως ἀποκρυμμένην πρὸς
αὐτὸν, δελεάζων τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς δι' ὠ-
ραίας μουσικῆς, ἐκλεκτοῦ φεγγαστοῦ καὶ πυ-
κνῶν πυροσφηνημάτων. Καὶ ἐπροεβή λυπηρῶς ἡ
Νεάπολις ἀσφισσόμενη εἰς τὴν ἀγκυρὰν τοῦ
Παιουλίπου, καὶ ἐξήλθον τῶν Βεζούθιος, καὶ
ἐθῶμονε, καὶ ἐπέε κτυπῶν διὰ τοῦ ποδῶς τὸ ἑ-
δαφος, καὶ ἠσχύοντο ἐπὶ τῆς ματαιοφροσύνης τῆς
ἐρωμένης ἐπὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀδυναμίας του.
Ἐπεὶ ἐκοκύνεζεν ἡ σκοτεινὴ αὐτοῦ ὄψις καὶ ἐ-
χάμηλυντο αἱ πυκναὶ ὄφεις, καὶ διαστῆλλοντο
σπαρμῶδιδῶς τὰ χαλκῆ του, καὶ ἐπυπῶσαντο
αἱ σπινθῆρες τῆς βαθείας αὐτοῦ πίπαις εἰς τὸν
ἀέρα, ὡς ἐκ τοῦ βυθίου τρόπου καὶ ἐκ τῆς ἐπι-
ξείας ἀπῆλθε. Ὁμῶνείων τὴν ἀνασκαπτικὴν καὶ
ἀμέλει ἐπὶ καπιζῶν. Ἐδῶ τὴν ἐπιπέπαιον ἐλεγε
ἐκείνη τὴν νύκτα, ὅπως ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῶν
ἐκείσε. Ἐδέτε τὴν ἰσχυροφροσύνην τὴν κούφον νὸ
ἀνεδαί. Ὀλίγος ἀφρός καμπανίται ἐκαστῶν
μὲνδν καὶ καυῶν ἡρώων, δύο πρὸς τῆς ὀρεκῆ-
ται, τῆς ἐμῆθουσαν τὸν ναῦν, τῆς ἐπανεστάτη-

σαν τὰ ναῦρα, τῆς ἐθαμβώσαν τὰς αἰσθήσεις
καὶ τρέχει ἐρωτόληπτος πρὸς τὸν μηδαικινόν
ἀντιζήλοκμον, τὸν Παιουλίπου, καὶ θέλγεται
ἀπὸ τῆς ἐδαμολεύσεως τῶν ἀνθρωπιστικῶν αὐτοῦ,
αἱ ὅποιοι ἡμῶς δὲν ὀπῆρατον πρὸς ἐκ ἀργυ-
λάθω! Ἐγὼ ἐκάλω διὰ τῶν ὑπερτασῶν με-
θῶν δυνάμεων τὰ ἀκρῶτερα στοιχεῖα τῆς
φύσεως, τὰ συγκριθῶ μὲ τὴν καλλοζούσαν λα-
θῶν τῶν στηθῶν μου, καὶ τῆ προσφέρει τὸν κα-
τῆρᾶ μου ὑπερυχειλιζόντα. Ἄποσιεῖται!
Συγκαλῶ εἰς συγκαλίαν τοὺς γροθῆς τῶν καπα-
χθονίων Τυρῶνων καὶ τὰς ἡρώων τῶν ἐ-
νεκρίων Ἀχιλλῶων, εἰς τὴν μούσικὴν τῶν ὀπι-
ων ὡς καὶ τ' ἄσχυα χορεύουσι βουρᾶ, κ' ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ὑπερκαθάρτου αὐτῆς συμφωνίας τῆ
προσφέρει τὴν πρὸς σουσαν χεῖρα. Ἄποσι-
εῖται! Ἐκ σφαιροειδῶ πυροσφηνημάτων τῶν ἀ-
δαμντῶν μύδρους τῶν φλογερῶν στεναγμῶν,
τὰ τεμάχια αὐτῆς τῆς ὑπὸ ἐρωτικῆς πυρραβί-
βρωσκόμενης καρδίας μου. Ἄποσιεῖται! Ἐβί-
ναι μικροφύγος γυνή πῶσιεῖται πρὸ τοῦ μεγα-
λείου. Ἐλαγίξ πρὸ τῆς ἀθανάτικῆς Πρωτομῆ-
τὴν ἐλαφρὴν ἐπίδειξιν, τὴν ἐφήμερον λάμψιν
ἀπὸ τὴν αἰωνιότητος. Καὶ ἡμῶς ἰδέτε τὴν ἐ-
λεκτήν μου, ἰδέτε τὴν πιστὴν μου Πουμπίαν!
Ὁ πῆλὸς τῶν ὀδῶν αὐτῆς σταλίζει τὰ πτήθη
τῶν ἡγεμονίδων, καὶ διὰ τῶν σκουπιδιῶν αὐ-
τῆς κούρῃ τῶν βασιλείων τὰς αἰθούσας. Ἐἰς
ὃ ἐνθῆμετο σήμερον τὸ ἄσχημον πολίγειον τῶν
ναυτῶν καὶ ἀλιείων, ἐάν δὲν εἶχον ὑπερῆσι πι-
σπὴ τοῦ Βεζούθιος μὲρῶ ὀρεκῆτος, ἐάν δὲν ἐξ-
έπνεεν ἀσπαιρόσαν ὑπὸ τῆς φλογερῆς του ἐ-
πιπέπαις.

Τοιαύτῃ τινι ἐβρόντησαν οἱ Βεζούθιος πρὸς
τὴν Νεάπολιν, ἡ — διὰ νὰ εἰμῶσα ἀκρῶτεροι
— τοιαύτῃ τινι ἐθαμβώσαν ἐγὼ πρὸς τὴν πύρ-
ἐμὸν κατῆρῶν Μάσιγγας, ἡ ὅποια κατῆρῶ-
σασα τὸ ἐργὸν τοῦ ὀρηγῶς μὲ ἡρώτησῃ πρὸς
μὲ φαίνεται ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἰδέξ.
Ἡ ἄσα ἄλλῃ κόρη, καὶ ἴσως καὶ κατῆ ἡ ἀνα-
γνώστῃ μὲν ἡ δὲν ὡς ἡνῶσι εὐθὺς ἐμῆσῃ, τί
ἐπὶ γαζῶν διὰ τῶν εἰκονιῶν πούτων ὑπερ-
βολῶν, ἡ ὡς ἡ ἡνῶσι μὲν ὡς ἐκκινῶν ὄμοια
ὅτι δὲν τὸ ἡνῶσι. Ἀλλ' ἡ Μάσιγγα, ὅπως εἰ-
γενεῖ ἐξωτερικῶς ἀχώριστον ἐπὶ τὴν φύσιν τῆς
παιδὸς καὶ τῆς νεκρῆς αὐτῆς, εἶχον ἐν τῷ
πνεύματι τῆς τῶ ἀποκαλοπότη καὶ ἀνυπόκρι-
τον τῆς παιδικῆς ἀπλοῦτης συνδυσμασμένα μὲ
τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν λεπτήν καλὴν ὀφθαλμῶν καὶ
δυνατῆς διακρίσεως τοῦ ἀπὸ τῶν ἄλλων.

Ἐἴρωσθαι μὲ τὰ χέγερᾶ αὐτῆ! Ἄνε-
ρόνησε, ὡς ὄμοια πάλιν τὴν φωνὴν τῆς ὡς γα-
δεμένον παραπονούμενον παιδίον. Ἐἴρωσθαι,
μὲ ἀφραντῶν καὶ μὲ πρὸς τὴν ἀλλοτῆ δὲν μὲ ἀ-
ρέσων. Ἄνετ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡμῶν.
— Διὰ τὸ εἶπεν ἔγὼ τῶτε, ἐξηγήσων τὸ
— Χρ! ἠπῆνησεν ἐκεῖνη. Διὰ τὸ Διότι,

άπας ὁ ἀόρατος ἐκεῖνος χορὸς ἤρχησε νὰ ψάλλῃ ἐν μέσῳ θερησκευτικῆς σιγῆς τὸν ὕμνον τῆς πολιοῦγου τῶν Νεοπολιτῶν Ἀγίας, μετὰ πολλῆς, μὰ τὸ ναί, τῆνης, διπλαζῶν, ἐν βαθεῖα κατανόξει μετὰ πᾶσαν τροφήν, τὴν κατακλιθεῖς: Santa Lucia! Santa Lucia!

Μετὰ τὴν ἀνιαρὸν τοῦ διαπλοῦ κόπων, τοὺς ἐκ τῆς τρικυμίας φόβους καὶ τὰς στερεβλώσεις τῆς ναυτισίας, ἡ ὠραία καὶ κατανοητικὴ ἐσθινὴ μουσικὴ, ἀράτας ἐπὶ τοῦ μελανοῦ κατόπτρου τῆς θαλάσσης, ἐν μέσῳ νυκτὶ ἀντήχουσα, ἐξήκει ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν ἀκουσθέντων θαυμασιωδῶς εὐνοϊκὴν παρῆντικὴν ἐπίδρασιν. Ὁ ἀλεγείτις, ὅτι τ' ἀρθεὶς τοῦ ὕψους στίλβειοι δαιμόνια, αἱ ὑπαδοὶ τῆς Γλυκυθέας Νύμφης ἐν εὐρύθρῳ χορῷ διαβλώσασαι τὰ σιγαλέα κύματα διὰ τῶν ἀβροῶν αὐτῶν σωματῶν ἤλθον νὰ παρηγορήσῃ τοὺς κακοπάθοντες, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς μισοψύχους καὶ νὰ προπέμψῃ τοὺς ἀποθιβαζομένους μετὰ τὴν εὐχὴν εὐδιωτέρας ἐπάνορθώσεως. Ἡ προθυμία μετ' ἧς τὰ κερματὰ πανταχόθεν ἐρίπτοντο εἰς τὸ ἀνεστραμμένον ἀλεξίθερον ἐμυρόθυμῳ πασιδήλωσ, ὅτι ταῖς τῆς ἡτῶν ἡ ἐνδοξοῦσιν τῶν ἐπιπελάτων ἡμῶν.

Ἄλλως εἶπε τὴ προσηγορίαν δι' ἐμὲ. Ἀφ' ἧς στίγμης ἡ Μάσιγγα μοὶ ἀνεκοίνωσε τὸ στιχοῦργικὸν τοῦ πατρὸς τῆς πάθος, μεθ' ἧς αὐτοῦ τὰς λεπτομέρειας, τὴν μανίαν, μετ' ἧς βλάστησεν ὅν ἤθελεν ἀγροῦσαι ἀκροατὴν, μοὶ ἐφάνη ὅτι κατέκοιμισθὴν ἀπὸ τοῦ δωδέκατου οὐρανοῦ τῆς εὐδαιμονίας μου. Δὲν ἦτο πλεὺν ἀμφισβόλις, ὅτι αἱ τρυφερότητες καὶ περιποιησεις αὐτοῦ ἀπέβλεπον ἐν καὶ ὕμνον: νὰ με συγχνησῇ ὡς ἀκροατὴν τοῦ. Πρὸς τὸν σκόπον τοῦτον, ἔγι μόνον τὸ παρά τὸν Γάγγρην πάλαιτον ἔθετον εἰς τὴν διαθέσιν μου, ἀλλὰ καὶ ἕλα τὰ ἄδοιπόρικόν μου, καὶ ὅ,τι ἐν ἐξήτῳν ὅδ' ἐπὶ ἤρῳνεν, ἤρκει μόνον ν' ἀκούσω τοὺς στίχους τοῦ. Καὶ τί στίχους! Καὶ πόσους στίχους! Ἀκούεις, δὲν τῆλ' ἐκ κανεὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκούσῃ. Καὶ ὁ πλουτάλαντος ποιητῆς, φιλομουσίαν προσποιούμενος καὶ φιλοξενίαν, κατὰ τὸν ὄχθον νὰ συγχνησῇ ἐμὲ τὴν ἀνοήτων κἀρακάειν μέχρις Ἰνδιῶν! Καὶ λίαν λυσίτελως διὰ τὸν σκόπον τοῦ, διότι ὁ Καλλκούττης ἀκροατῆς, μετὰ τὴν πρώτην ἀποφάνῃ ἐνός ποιήματος εἰσπρόει: νὰ προσποιηθῇ κωλικόπῃνον, καὶ νὰ σιγαλέῃ νὰ φθῆ. Ἄλλ' ὁ ξένος, ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενος; Ὁ ἀγροῦν τὸν τόπον, καὶ τὴν γλώσσαν τοῦ τόπου; Αὐτὸς ὅδ' ἦναι ἀιχμάλωτος τοῦ στιχοῦργου οἰκιστοῦ, παρὰ δὲ δομῆνας ἀνευ ὄρων εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸ ἔσος αὐτοῦ. Καὶ τὸ παρά τὸν Γάγγρην πάλαιτον ἄδον ἄδον ὅδ' ἦναι ἡ γρύσοστέλιτος εἰρητῆ μου! Ὁ ἀφ' ἀνοφθόρου ὄραποντες ὅδ' ἦναι αἱ τὰς ἐξόδους ἀποφρασσόντες μου δεσμοφυλάκες!

Καὶ αἱ ὠραῖαι μετὰ τοῦ κ. Π. ἡμέραι καὶ νύκτες, (ἀκούετε; καὶ νύκτες!) ὅδ' ἀπρόσβῳνται ἐν ἀκροῦσιν τῶν ἀπὸ περὶ γαμῶν τῶν στίχων τῶν! δι' ἄλλ' ἐν μαρτυρίῳ, πρὸ τοῦ ὁποίου πρὸς ἀλλοῦ ἐν Ἰνδιῶν φρεῖας ἐδραπέτευσεν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ κῆρη, καὶ αὐτὴ ἡ σύζυγός του! Καὶ μολαταῦτα, μολαταῦτα ἐγὼ δὲν ἠδονόμην νὰ τὸ ἀποφύγω. Ἡ Μάσιγγα τὸ ἤθελε. Τὸ ἤθελεν ὅτι ἦτο κακὸν, ἀλλὰ τὸ κακὸν τοῦτο, ἔλεγεν, ἀναμφιβόλως ὅδ' ἔβγη εἰς καλόν, ἀναμφιβόλως ὅδ' ὠφελέσῃ. Διὰ τοῦτο, ὅτε ἤκουον τὸ μελιθογγὸν τῶν Νεοπολιτῶν βιολιού, βλέπων τὴν λευγεῖμῶν κόρη, τὴν ἐπὶ τῆς προύμνης τῆς λέμβου τῶν ἀνάκλιμῆν, ἐνόμιζον, ὅτι παρέπλεον τὴν χώραν τῶν Σειρήνων, ὅτι μίᾶ πρὸ πάντων ἐξ αὐτῶν προσεπάθει διὰ τῶν θελητῶν καὶ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς νὰ με ἀπυπλάνῃ τῆς ὁδοῦ μου, νὰ μ' ἐλάσῃ εἰς τὸ μικρὸν αὐτῆς ἀντὶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐβλεπὸν φοβερὸν, πρᾶσινδερμὸν δρόκοντα, ἔτοιμον νὰ με στραγγάλισῃ, εἰς τὸ ὅπιον ἡμῶς ἐγὼ ἐσπεύδον μετὰ χάρως, διότι ἡ Σειρὴν ἐκεῖνη ἦτον ἡ Μάσιγγα.

Σχεδὸν πάντες οἱ διὰ Νεάπολιν ἐπιβάται εἶχον ἀποθιβασθῆ. Οἱ γέρωνι τοῦ «Rio Grande» εἰργάζοντο, εἰσέτι ἀναβιβαζόντες, τὰ τελευταῖα ἐμπυρέμματα, ἐγὼ εἶχον καταθέσει τὰ πράγματά μου, εἰς μίαν λέμβον, ἀλλ' ἔμμενον ἐπὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ κ. Π. κατ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἐπαυσε περιπατῶν μετὰ τὰς χεῖρας ὀπισθεν, ὡς δὲν ἐπαυσε προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου μου. Δύο ἢ τρεῖς φορές μοὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ συμβαδίσω μὲν οἰκιστῆς ἐπέμεινε πάντοτε εἰς τὴν πρόσκλησιν σου, δὲν μοὶ ἐμολόγησεν ἕμῳς, ὅτι στιχοῦργεῖ, μολονότι ἐγὼ βολιδοσκαπῶν τοῦ ἔδωκα πολλὰς ἀφορμὰς πρὸς τοῦτο.

— Φεμβάζω, ἔλεγε μόνον, φεμβάζω πολὺ συχνὰ καὶ κόμην ἀκριβῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα ὕψος καὶ πῆξ. Ἰψῶνα τὰ φρούδια πρᾶσιλῶνα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ βλέπω καὶ βλέπω, ὡς ποῦ ἀρχίζου νὰ καταβαίνου αἱ ἴδεαι. Δὲν σὰς φαίνεται περίεργον;

— Πολὺ περίεργον, ἀπῆνται ἐγὼ, πρὸς πολὺ περίεργον! Καὶ ἀπῆρ' ὡς δὲν σὰς κατέβη ποτὲ καὶ ἡ ἴδεα νὰ τὰς γρήγορῃς.

— Ὡ, αὐτὴ δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ μὲν καταβῆ, ἀνεβῶνσεν ἐκεῖνος, αὐτὴν τὴν εἰργὸν ἀπὸ μικρὸ παιδί. Τὴν εἶχον ἀπὸ πολὺ μικρὸ παιδί, ἀλλὰ περὶ τοῦτο, ὅταν ἤμῃ εἰς τὴν Καλλκούτταν. Τῶν σὰς παρακάτω νὰ μὴ λημονήσῃτε τὴν διεύθυνσίν μου, τὴν διεύθυνσίν μου ἐν Παρισίῳ. Hôtel Continental. Ἐλάτε νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἀλλὰ ἔλατε γρήγορα. Ἐλάτε γρήγορα, διὰ νὰ ἴδῃτε ἀκόμη

μῖαν φοράν καὶ τὴν Μάσιγγαν. Μίαν φοράν ἀκόμη τὴν Μάσιγγαν.

— Πῶς μίαν φοράν ἀκόμη! διέκοψα ἐγὼ, ἀλλὰ ὅδ' ἀνταξιδεῖσθαι μετὰ Καλλκούττης. Ὁδ' τὴν βλέπω ἐν Καλλκούττῃ.

— Δὲν ὅδ' τὴν βλέπετε ἐν Καλλκούττῃ, ἀπῆνται ἐκεῖνος, ἀπῆνται ἠδονοῦσας τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου μου, διότι δὲν ὅδ' ἦναι αὐτοῦ. Δὲν ὅδ' ἦναι ἐν Καλλκούττῃ, διότι ὅδ' μείνη ἐν Παρισίῳ.

— Πῶς ἀνεβῶνσεν ἐγὼ, σχεδὸν προωργισμένος. Ἡ Μάσιγγα δὲν ὅδ' ἀνταξιδεῖσθαι; Ὁδ' μείνη ἐν Παρισίῳ;

— Ὁδ' μείνη ἐν Παρισίῳ, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος ἀπαθῶς, διὰ νὰ εἰσέλθῃ οἰκιστῆς εἰς ἐν προηγουμένον. Οἰκιστῆς εἰς ἐν.

— Πῶς οἰκιστῆς! διέκοψα ἐγὼ μετ' ἀγανακτήσεως, ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν μοὶ εἶπε τίποτε!

— Δὲν σὰς εἶπε τίποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Π. ὡς ἐάν ἦτο ἄψυχος λαλοῦσα μηχανή, διότι δὲν τὸ γνωρίζει. Δὲν τὸ γνωρίζει, διότι δὲν τῆς τὸ ἐφανερῶσαμεν, δὲν τὸ ἐφανερῶσαμεν διότι δὲν εἶναι δουλειά τῆς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Νὰ τὸ γνωρίζῃ πρὶν ἔλθ' ἡ ὥρα νὰ τὸ πᾶσῃ, Καταλαμβάνετε;

— Καταλαμβάνω! εἶπον ἐγὼ, καὶ τὸ εἶπον, ὡς ἐάν ἐπρόφερα μίαν καταρῶν μετὰ τῶν ὁδόντων. Ἄλλ' τί ἴδεα, σὰς παρακάτω, νὰ τὴν κλεισθῆ πάλιν εἰς προηγουμένον! Ἡ κόρη εἶναι πλέον ἀνεπτυγμένη; ἔχει ὄλην τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν παιδείαν, τὴν ἀπαιτούμενὴν διὰ τὸ φύλον, διὰ τὴν τάξιν τῆς. Ἐνωρίζει τέσσαρας γλώσσας; γνωρίζει μουσικὴν, ζωγραφικὴν, χειροτέχνημα; τί θέλετε ἀκόμη νὰ μάθῃ;

— Νὰ μάθῃ τοὺς τρόπους τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἀπῆνται ὁ κ. Π. ὡς ἐάν ἔλασεν ἡ δέω με τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου μου. Τῶν τρόπων τῶν βραβωνιδῶν καὶ τῶν κομησῶν, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁπίων ὀρεισθῆ. Πρὸς τὴν τάξιν τῶν ὁπίων εἰσέρχεται ὡς μελλόνουμος τοῦ κόμητος Plumpsium. Τοῦ κόμητος. De Plumpsium με εἰσὸδιμα ἐν γρηγοῦσαντος πρὸς με ἡλικίαν. Ἡ ἐξυλίνη μηχανὴ ἐξέκολλεσθαι νὰ ὀμιλῇ με τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου τῆς. Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι καὶ οἱ δώδεκ οὐρανοὶ κατεκρημνίσθησαν ἐπὶ τῆς πτωχῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἡ φοβερὰ τῶν ὑετῶν τεμαχίων σύγκρουσις σπαράσσουσα διαρκῶς τὴν ἀκοήν μου με κατέστησε τῶσαν νευρικόν, ὡστε σχεδὸν κατέπιπτον λιπόθυμος.

Δὲν ἤξενα πρὸς ὥραν ἐπαρπάτου με αὐτοῦ, αὐδὲν ἀκουῶν, καὶ μάλλον ὑπὸ τῆς ἐπιρροίας φοβεροῦ τινὸς γαλθανισμοῦ, πρὸς ὑπὸ τῶν οὐρανῶν μου κινούμενος. Ὅταν συνῆλθον, ἦμην ἐξαντλημένος, ἀπὸ ψυχρῶν περιεσομένου ἰδρωτῶν. Ἐν τούτοις ὁ Κραῖσος στιχοῦργος οὐδὲν ἠγνοῦσεν ὅτι τῶσαν διότι ἦτο σκοτεινὰ,

ὅσον διότι δὲν εἶχε σηκῶσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ σιγάρου μου.

— Καὶ τῶρα, ἐπρόβησα, Κύριε Π., με ταῖς ὑγειαῖς σας! Πρέπει ν' ἀπέλθῃ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν ὅσον οὐπῶ! εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἐστράφη νὰ σφίξωμιν χεῖρας, ἀλλ' ἐγὼ εἶχον ἀπέλθῃ.

Ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ μοὶ ἐφαίνοντο σαρκαστικῶς γελῶντα καὶ ἐπαναλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ τὰ: Μὲ ταῖς ὑγειαῖς σας!

Πρὸς τὴν ἀποθέσθαι τοῦ ἀτμοπλοίου, μετὰ τὸ φῶς τοῦ ὅπου αὐτὴν ὄρα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, ἐπαρμένον ἡ Μάσιγγα ν' ἀπογαρευτισθῶμεν. Ἡ περιχαρὴς αὐτῆς ὕψις, ἡ παιδικὴ προθυμία μετ' ἧς ἐσπευσε πρὸς ἐμὲ ἐμαρτύρουν, ὅτι δὲν μαντεύει τίποτε. Τίποτε ἐξ ὅσων συνέβησαν, ἐξ ὅσων τὴν περιμένουν!

— Καὶ λοιπὸν, με εἶπε, σφίγγουσα τὴν ἀδρανῆ καὶ ψυχρὰν μου χεῖρα, καὶ λοιπὸν, σύμφωνοι, ὅδ' ἦσαι πρὸ ἡμῶν ἐν Παρισίῳ, καὶ ὅδ' ἔλθῃς εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Ἡ κῆρυξ νὰ σὲ πειράξῃ τῶσαν ἡ θάλασσα! Ὁδ' ἐκάνκαμεν ὄλον τὸ ταξίδι μαζί. Τί κακὴ θάλασσα, εἰ, τί κακὴ καὶ πρῆλλη καὶ ἀνόητη νὰ κλῆται τῶσαν τρικυμῖαν! Ἄλλ' ἀσιωπῆ! Ἄς μὴ τὴν κακολογοῦμεν, διὰ νὰ τὴν ἐχωμεν εὐνοϊκὴν διὰ τὸ μεγάλο τὸ ταξίδι. Ὅρίστε; Τί καλὰ! Τί ὠρατα! Ὁδ' πέταξα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου!

Καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦτου ἐξηκολούθησεν ἡ νεότης νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ γελά, ἐπιμένουσα προφανῶς νὰ φαιδρῶν τὴν ἀπλησιμένη ὕψιν μου. Ἄλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι αἱ προσπαθεῖαι τῆς ἀπετυγχάνον.

— Ὡ! εἶπε, χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ συνωφρυνμένη. — Ἐν κλαίει, καὶ ἐγὼ ἀστείζομαι! Ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Ἄλλ' ὅδ' ἀνταντηθῶμεν πάλιν. Δὲν ὅδ' ἀνταντηθῶμεν; — Καὶ ὕψιστε, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἀστατικῶς πρὸς τοὺς ἰδικούς μου, καὶ εἶδον δύο δάκρυα κυλίσαντα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Ναι, Μάσιγγα, τῇ εἶπον τότε, ἐλπίζω.

— Καὶ ὅδ' ἔλθῃς εἰς τὴν Καλλκούτταν. Δὲν ὅδ' ἔλθῃς;

— Μὰζὶ σου, ἀπεκρίθη ἐγὼ, μάλιστα. Ἄλλ' ἀποτὲ χωρὶς σου!

— Καὶ βέβαια μαζί μου! Ἀνεβῶνσεν ἐκεῖνη τῶτε φαιδρῶνθῆσα ἐκ νέου. Ἀκούεις, πηγαίνω εἰς τὴν Καλλκούτταν. Ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Παρίσι, ὀλίγον εἰς τὸ Λονδίον, καὶ εἶπειτα, καλὸ μας κατεῦδιον!

Καὶ ἐβέβαιον ἡ Μάσιγγα ἐκ νέου, καὶ ἐσφίξα τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα, καὶ ὄρα τὰ δάκρυά μου ἐλευθερὰ, καὶ κατῆλθον χωρὶς νὰ βλέπω τὴν ἀποθέσθαι, καὶ ἐσφίθη εἰς τὴν περιμένουσαν λέμβον. Τὸ σκότος ἦτο πυκνόν, μόνον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διέκρινε τὸ μανδύλιόν τῆς ἀπυπλάν πρὸς τὸ ἴδιόν μου.

Ἄγαννάτῃσι καὶ Ὀλίφῃσι ἤρχησε τότε νὰ δεσπόζῃ ἐναλλάξ τῆς ψυχῆς μου. Ἐγαννάτουν κατὰ τῆς ἀγαθῆς ἐπιθυμίας καὶ κορυφαίας μου, ἥτις μ' ἐνέπνευσε τὴν ἀρταπάτην ὅτι καὶ καλὰ καὶ πρὸς ἐμὲ περαιοῦνται τοῦ κ. Π. προήρχοντο ἐξ ἀληθῶς ἐκτιμήσεως τῶν πνευματικῶν μου ιδιοτήτων, ἐξ ἀγάπης, ὡς ἔλεγε, πρὸς τὸ τάλατόν μου. Ἐβλίβουν πρὸς ἐμαυτὸν, διότι καὶ τὸ τελευταῖον ἰδιώμα τῆς προαίτης, πόσπορον εὐδαιμονίας ἐξαρτιζέτο διὰ παντός, ὅπως τῆς παρακωφάσης αἰδηρῆς ἀνιλοῦς μορφῆς τῆς πραγματικότητος.

— Ὅα ἦτο χιλιαῖς προτιμότερον, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, νὰ μὴ εἶχον ἐπανίδει ποτὲ τὴν Μάσιγγαν. Οὕτω ὅα ὑπελείπετο ἐπὶ τῶν νεκρῶν τῆς φαντασίας μου κόσμων μία μικρὰ χρωματὶς προσπετυμένη ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ ἐρημίου παρελθόντος μετὰ τῆς αὐτῆς φαιδρήτης καὶ εὐτυχίας, μεθ' ἧς ἐφιλοπαιγεῖται ὅτε τὰ λείψανα ἐκεῖνα ἦσαν ἀκόμη δρούρα καὶ μυροβόλα ἀνθη ποιητικῆ Παράδεισου.

Ἐπειτα πάλιν ἐσκέπτόμην ὅτι ἴσως δὲν ἀπίστετο ἐπὶ τὸ πᾶν. ἴσως προδίδω τὸ καλὸν, ποδοπατῶ τὴν εὐτυχίαν μου μὴ μεταβαίνων εἰς Καλκούτταν. Καὶ δι' ἐνὸς τῆς φαντασίας ἄλλοτε εὐρισκόμεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σφριγώσης τῶν Ἰνδιῶν φύσεως, ἀναπνέων τὰ μευστικά τῶν ἀνθῶν αὐτῆς ἀρώματα, ὡσμῶν τὰς πλατυφύλλους αὐτῆς βαναναίας, τὰς πελωρίους συκᾶς, τοὺς ὑψηλοὺς φοινίκας καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα, ὧν ἡ χάρις καὶ ὁ πλοῦτος ἀπετέλεσαν τὰ θελγηστὰ καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῆς Ἐδέμ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Ἐβλεπον τὰ κίτρινα πρὸ γρηναίου Γάγγου κίματα μεγαλοπρεπῶς κυλιόμενα πρὸ τῶν σφαιρῶν μου, τὰς ἡμιγύμους τῶν Ἰνδιῶν θυγατέρας ἐπὶ τῆς ἄγλης αὐτοῦ, ἐπιθετικῆς μετὰ θερηκευτικῆς προσοχῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ὑδάτων τὰ ἀναμμένα αὐτῶν λυχνάρια, καὶ παρακολουθούσας τὸν πλοῦν τῶν λυχνάρων ταύτων μετὰ παλμῶν καρδίας καὶ δακρυβρέκτων ὀμμάτων, ὅπως ἰδῶσιν ἐάν ὁ ἐκλεκτός αὐτῶν τὰς ἀγάπας. — Καὶ ἔβλεπον μετὰ αὐτῶν μίαν ποδὸ πάντων, τὸσον γνωστήν, τὸσον οἰκίαν καὶ τὸσον ἐξέχουσαν τῶν ἄλλων κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμα, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐτοποθετεῖ διὰ τῶν λευκῶν δακτύλων τῆς εὐλαβῆς ἐν μικρῶν, ἑλαφρῶν λυχνάρων ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Γάγγου, καὶ παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις αὐτοῦ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς καὶ ὀφθαλμοὺς τῆς, καὶ ἐβλέπεν, ὅτι, ὅσοι καὶ ἐν ἀπεμακρυνέντῳ ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀσφλογιδίον τοῦ λυχνάρου, δὲν ἐβυθίζοντο, δὲν ἐσθύνοντο καὶ ἐσθίοντο ὡς δούρα ἐξ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἀνεκρίνοντο δακρυοσφοδρῶν ἀγάπης μετ' ἀγάπης. Ὅα περὶ ἐμὲ ἀπίστετον χάριν μου! Καὶ φλογερῶς πῶτος διέλασε τὴν καρδίαν ὑποπρὸ ἀστέρας μου καὶ ἀπε-

φάσιζα ἀπαρεγκλήτως νὰ μεταβῶ εἰς Καλκούτταν!

Ἄλλὰ τότε ἐφηντάσθην τὸν πατέρα τῆς κόρης ταύτης καθήμενον πρὸ ἐμοῦ ἐντὸς πολυτελοῦς Ἰνδικοῦ περιπέτου, πρὸ πλουσίον τράπεζαν, ἀπ' ἧς ἐκκίεν ὑψηλὸς λυχνῶς εὐγενοῦς πορσελάνης, κεκοσμημένος μετὰ τοὺς φανταστικῶς ἐκείνους δροκίοντες καὶ κροκιδεῖλους τῆς ἀνατολικῆς τέχνης. Πρὸ ἡμῶν καὶ περὶ ἡμῶν ἐκείνη ἀνοικτὰ τὰ ὄψορα εἶδον κιβώτια πλήρη μεμβρανῶν καὶ παπύρων, ἐξ ὧν λαμβάνων ὁ κ. Π. μὲ ἀνεγίνωσκε τοὺς στίχους τῆς νεότητός του, γεγραμμένους κατὰ τὸ μήκος τῆς Μαχαβαράτας καὶ τῆς Ραμακιάνας, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ, καθ' ὃν τὸ πρῶτον ἡμῖς πάσης ἐπομένης προτάσεως, ἦτο τὸ δεύτερον ἡμῖς τῆς προηγηθείσης!

— Ὡ, καλὸ κατὰ θεὸν ἀνθρώπε! Δόξαν Ἰνδικοῦ βασιλοφραπατάου ἐξήλωσας; Σὺ εἶχες εἰς τὸ ταμεῖόν σου τοὺς λαμπροτέρους ὀρθοκίτους μαργαριτῶν καὶ ἀδάμαντων—δὲν ἀρκούν αὐτὸ νὰ τέρβουν τὴν φαντασίαν σου; Σὺ εἶχες δημιουργήσει τὸ τελειότερον ποῦημα τοῦ κόσμου, τὴν ἀπέλη καὶ εὐφυῆ ταύτην θυγατέρα—δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ὅπως κορδέλη τὴν φιλοδοξίαν σου; Ἄλλὰ φείσθητι καὶ ἐμοῦ, φείσθητι ἐμοῦ, ὅστις ὑπέστην δύο μνητῶν ὀχλοσσοκαυτίων, μόνον καὶ μόνον ὅπως τὴν ἰδίαν ἐκ νέου. Περὶμένε λοιπὸν ὀλίγον, μὴ ἀρχίζεις ἀμέσως μετὰ τὴν στυγοναυτίαν. Μὴ με ὑποβάλλεις εἰς Κολάσεως μαρτύρια, φιλοξενῶν με ἐν πλήρει Παράδεισῳ!

Ἐπειτα ἐνθυμήθην, ὅτι ὁ Παράδεισος ἐκεῖνος ἦτον ἐστερημένος τοῦ Ἀγγέλου του. Ὅτι ἡ Μάσιγγα δὲν ἦτο πλέον ἡ Μάσιγγα, ἀλλὰ ἡ κόμησσα τοῦ Plumpsum, δεδιδαγμένη ἐντελῶς θλοῦς τοὺς τρόπους τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἀπομαθούσα ὅλος τὴν ἀσέλειαν καὶ χάριν τῆς φύσεως τῆς κεκοσμημένης ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀδάμαντων, ἀλλὰ ἀποβαλῶσα τὴν ζωηρότητα καὶ δραστηριότητά της, πλοῦσια εἰς πᾶν ἄλλο, ἀλλ' ἐστερημένη τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου γέλωτός, ἀντὶ τοῦ ὀπίου τῶρα διέστελλον τὰ χεῖλη τῆς μόνον λέξεις, οἷα τὰ

Ὁ χρᾶς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου δὲν ποιεῖ τὴν εὐτυχίαν τὴν χαρὴν ἡμῶν,

καὶ ὄργισθην κατὰ τὸ ἀπληροῦς παταῖς, καὶ ἀπεφάσισα, στερεῶς καὶ ἀμετακλήτως, καὶ δὲν ἐπήγα εἰς Καλκούτταν.

Γ. Μ. ΠΑΥΛΟΣ.
Εἰς τὸν ἠαυτοῦ ἠαυτοῦ, εἰς τὴν σύμπεριφορᾶν, εἰς τὸ ὕψος ὑπερτάτη τελειότης εἶνε ἡ ἀπλήρη

Στρατιωτικῆ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
τῶν Εὐελπίδων.

Τὰς κατατῆρα στρατιωτικῆς πληροφορίας περὶ τοῦ ἐν Πειραιεὶ στρατιωτικοῦ σχολείου τῶν Εὐελπίδων δημοσιεύομεν κατὰ σημειώσεις, τὰς ὁποίας τῆ αἰτήσῃ τῆς διεύθυνσεως τῆς Ἐστίας φιλοτίμως καὶ προθύμως ἀνεκοίνωσεν ἡ διοίκησις τοῦ εἰρημένου σχολείου. Ἐν τῇ στρατιωτικῇ ταύτῃ ἐκτίθεται κυρίως ἡ σημερινὴ κατάστασις αὐτοῦ μετὰ τὸν τελευταῖον οργανωτικὸν νόμον τῆς 19 Ἰουλίου 1882, καὶ τὸ οργανωτικὸν διάταγμα τῆς 20 Μαΐου 1883, τὸ ἐκδοθὲν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου, καθὼς καὶ μετὰ τὰς μεταρρυθμίσεις ὡς πρὸς τὰ τὰ διοικητικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ, ἀς ἐπὶνεγκέν ὁ νῦν διοικητὴς τοῦ σχολείου, ἀντικεινταιμιάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κυρίου Π. Θ. Κολοκοτρῶνης.

Ἐγόμεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι, ευχαρίστως καὶ μετὰ διαφέροντος φιλοπατρῆδος, θέλουσιν οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐστίας ἀναγνώσει τοὺς κατατῆρα πίνακες, ἐφ' ὧν εἰκονίζονται δι' ἄπλων γραμμῶν τὰ τοῦ ἀνωτάτου στρατιωτικοῦ σχολείου τῆς Ἑλλάδος, ἐξ οὗ κατ' ἑτος ἐξέρχονται ἐκπαιδευτοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, οὐτινος ἡ βελτίωσις, ἡ ἐκγύμνασις, καὶ ὁ ἐν γενεῇ κατάρτισμος, κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης τῶν νεωτέρων χρόνων, εἶνε ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ εὐχὴ παντὸς Ἑλλήνου.

Ἡ στρατιωτικὴ σχολὴ τῶν Εὐελπίδων συνεστήθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καπιδιστοῦ ἐν Ναυπλίῳ τῇ 1 Ἰουλίου 1828, πρῶτος δὲ οργανωτὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Πωζιέ (Pauzie). Ἐκ Ναυπλίου ἡ ἐδρὰ τῆς σχολῆς κατόπιν μετετέθη εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐκαίθη εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἐκτετε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπάρχει ἐν οἰκίᾳ ἰδιοκτητῶ τοῦ δημοσίου. Μόνον δὲ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἔγενεα τῆς ἀξίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν, καὶ τῆς προσθήκης νέων μαθημάτων, μὴ ἐπαρκούσης τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἐνοικιάσθη ἕτερον ἐκεῖ πλησίον ἰδιωτικὴ, ὅπως ἡ λειτουργία τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ ἐνοικησις τῶν μαθητῶν γίνεταί ἐν πάσῃ εὐκολίᾳ καὶ ἀνέσει.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς σχολῆς μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τέσσαρες ὀργανισμοί, τρεῖς διὰ τῆς Διατάξεως, καὶ εἰς διὰ νόμου μετὰ τοῦ ὀργανισμοῦ Β. Διατάξεως:

Α' Β. Δ. τῆς 19 Φεβρουαρίου 1834 ἀρθρ. 78.
Β' » » 14 Νοεμβρίου 1864 » 270.
Γ' » » 23 Οκτωβρ. 1870 » 160.
Δ. Νόμος ΑΝ' τῆς 19 Ἰουλ. 1882 » 25.

μετὰ τοῦ ἐκτελεστικοῦ Β. Διατάξεως τῆς 20 Μαΐου 1883 ἐξ ἀρθρῶν 341.

Διαίρεσις τοῦ καταστήματος τῆς σχολῆς.

- 1) Ἐκκλησία.
- 2) Αἴθουσαι 5.
- Διοικητοῦ, Καθηγητῶν, Παραδύσεων, Διασκεδάσεων μαθητῶν, Ἐντυπητοῦ.
- 3) Γραφεῖα 5.
- Διοικητοῦ, ὑποδιοικητοῦ καὶ Ταμίου, Ὑπαπιστοῦ, Σχεδιαστοῦ καὶ καλλιγράφων, Γραφῶν.
- 4) Κατοικίαι.
- Δωμάτια ἰδιαιτέρως κατοικίας διοικητοῦ, Ἰδιαιτέρως κατοικία ὑπαπιστοῦ.
- 5) Θάλαμοι 11.
- Οἰκουρεῖον λινοστολῶν μαθητῶν, Νιπτήρων, Λουτήρων, Βασιλοτορίου, Μαγειρείου, Θυρωρῶν, Ῥαφείου, Ἀποδυτηρίων, νυσοκομείου, ἀξιωματικῶν μαθητῶν, ὑπηρετῶν.
- 6) Κοιτῶνες 5.
- Ἀξιωματικῶν ἐπιτηρητῶν, Εὐελπίδων, Ὑπαξιωματικῶν στρατοῦ, Στρατιωτῶν ὑπηρετῶν.
- 7) Νυσοκομεῖον.
- Θάλαμοι 3 Ἰατροῦ, Νοσηλευομένων, Νοσοκόμων.
- 8) Φαρμακεῖον.
- Θάλ. 2 Ἰδίως φαρμακεῖον, Παρασκευαστήριον.
- 9) Φυλακία.
- Θάλ. 23 Εὐελπίδων (σύσχημα ἀπομονώσεως), Ὑπαξιωματικῶν στρατοῦ, Στρατιωτῶν.
- 10) Ὀπλοστάσιον.
- 11) Ἀποθήκη.
- Θάλ. 10, Πυροσβεστικῶν εργαλείων καὶ ἀντλίας, Ἐνδυμάτων στρατωνισμοῦ καὶ ὀπλισμοῦ, Διδακτικῶν βιβλίων καὶ ὀλικοῦ σπουδῆς, Ἡλεκτρικοῦ φωτός καὶ οὐχίματος τούτου, Νοσοκομείου, Μαγειρείου, Καυσίμου ὕλης, Λαμπτήρων, Βιβλῶν καθαριότητος, Ἀχρήστου ὀλικοῦ, Κλινιστρωμῶν.
- 12) Φυλακεῖον.
- Διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς φρουρούς.
- 13) Λιθογραφεῖον.
- Τὸ λιθογραφεῖον περιλαμβάνει δύο πιστήρια, μετὰ μεγάλων καὶ μικρῶν πλακῶν.
- 14) Γυμναστήριον.
- 15) Περιβόλιον.
- 16) Θάλαμον βιβλιοθήκης, μουσείων, συλλογῶν, σχεδίων.
- Α' Βιβλιοθήκη.
- Ἡ βιβλιοθήκη περιλαμβάνει 18 τμήματα. 1) Φιλολογίας, 2) Ἱστορίας καὶ γεωγραφίας, 3) Μαθηματικῶν, 4) Φυσικῆς, 5) Χημείας, 6) Περιγραφικῆς γεωμετρίας, 7) Τόπουγραφίας καὶ γεωδαισίας, 7) Ὄρειων τεχνῶν, καὶ οἰκοδομικῆς, 8) Δημοσίων ἔργων, 9) Μηχανικῆς, 10)

Πολεμικής τέχνης, 11) Όχυρωτικής, 12) Όπλακής πυροβολικής, 13) Στρατιωτικής τεχνολογίας, 14) Γεωλογίας, 15) Ορυκτολογίας, 16) Δικαίου, 17) Περιοδικών συγγραμμάτων, 18) Στρατιωτικών έφημερίδων, 19) Πινάκων στρατιωτικών άσκήσεων, γεωγραφικών, τοπογραφικών, υδρογραφικών, λευκωμάτων πυροβόλων, Κρούσπ, πυρίτιδας, πόλιουριων και μαχών.

Β' Μουσείον πυροβολικόν.

1) Τμήμα ιστορικών, 2) Τμήμα διδασκτικών, περιλαμβάνον άγγέλματα όπλα, όπλα διὰ πυραλίου, όπλα κρουστικά, όπλα όπισθογεμιά, όπλα έπανκληπτικά, βολίδας, φυσίγγια, πυροβόλα, βλήματα.

Γ' Χημείον

Όλ. 4. Αΰθουσα παραδόσεων. Παράδειγμα στήριξιν. Ζυγών. Έργαστηρίου.

Δ' Φυσική.

Τμήματα 6. 1) Βαρυτήτος, 2) Θερμάντικου, 3) Ηλεκτρισμού, 4) Μαγνητισμού, 5) Ακουστικής, 6) Οπτικής.

Ε' Πράσιον

Τμήματα 10. 1) Περιγραφικής Γεωμετρίας, 2) Βυλοτομίας, 3) Αρχιτεκτονικής, 4) Λιθοτομίας, 5) Τοπογραφίας, 6) Όχυρωτικής προσκαίρου, 7) Όχυρωτικής μονίμου, 8) Βλημάτων πυροβολικού, 9) Μηχανών, 10) Πεφυρών.

ΣΤ' Όργανα

Τμήματα 5. 1) Τοπογραφίας, 2) Γεωδαισίας, 3) Μουσικής, 4) Γυμναστικής, 5) Σπαθασίας και ξερασίας.

Ζ' Εργασείον

Τμήματα 2. 1) Μαθηματικής, 2) Στρατιωτικής χειροτέχνης.

Συλλογή σχεδίων και κειμένων μετά ή άνευ χρωμάτων χρήσιμος διά τήν διδασκαλίαν των έξής μαθημάτων.

- 1) Της Περιγραφικής Γεωμετρίας και των εφαρμογών αυτής, 2) Της θεωρητικής Μηχανικής και της Αστρονομίας, 3) Της εφαρμοσμένης Μηχανικής, της Γεωμετρικής και της Μηχανολογίας, 4) Της Φυσικής, 5) Της Χημείας, 6) Της Ορυκτολογίας και της Γεωλογίας, 7) Της Βοτανικής και της Στρατιωτικής Υγιεινής, 8) Της Ζωολογίας και της στοιχειώδους Ιππιατρικής, 9) Της Τοπογραφίας και της Γεωδαισίας, 10) Της Αρχιτεκτονικής, 11) Των δημοσίων έργων, 12) Της Όχυρωτικής, 13) Της Πυροβολικής, 14) Της στρατιωτικής Τεχνολογίας, 15) Της πολεμικής Τέχνης, 16) Της στρατιωτικής Ιστορίας, 17) Των τοπογραφικών Σχεδίασεων και 18) Της Ίχθυογραφίας.

Έκάστη των συλλογών τούτων υποδιαιρείται εις διάφορα τμήματα ειδικά.

Η' Συλλογή όργανων Ελληνικών.

Τμήματα 3. 1) Όρνιθών, 2) Μιασμών, 3) Απολιθωμάτων.

Έν γένει δέ ειπείν υπάρχουσι θάλαμοι έν μόν τώ άρχικώ κτιρίω της σχολής	80
έν τώ παραρτήματι	25
Αποδευτήρια	15
Φυλάκκι	23
	<hr/> 143

Ηλεκτρικοί κώδωνες 25, Λαμπτήρες αερίφωτος 205, πετρελαίου 31, έλαιού έκκλησίας 4, Κρούσι νιπτήρων, λουτήρων και μαγειρείου 87, Δεξαμεναι 3, Φρέατα 3.

Διοικητικόν προσωπικόν.

Τό διοικητικόν προσωπικόν του Σχολείου μετά της θεραπείας περιλαμβάνει

- α) Ένα συνταγματάρχην ή αντίσυνταγματάρχην του Πυροβολικού ή του Μηχανικού διοικητήν του Σχολείου.
- β) Ένα αντίσυνταγματάρχην ή ταγματάρχην του Πυροβολικού ή του Μηχανικού, μη ανήκοντα εις τό σώμα, εις δ' και ο διοικητής, υποδιοικητήν και διευθυντήν των σπουδών.
- γ) Ένα υπολοχαγόν υπασπιστήν.
- δ) Ένα ιατρόν.
- ε) Ένα υποφάρμακοποιόν.
- ς) Ένα υπολοχαγόν της οικονομίας, διαχειριστήν του χρηματικού και του ύλικού.
- ζ) Ένα έρέτα.
- η) Έκτώ υπολοχαγούς των διάφορών όπλων, αξιωματικούς επιτηρητάς.
- θ) Ένα άνθυλακιστήν του Πεζικού, βοηθόν του υπασπιστού.
- ι) Ένα υπασπιστήν της οικονομίας βοηθόν του διαχειριστού.
- ια) Ένα έπιλοχόν (αν οικουρόν).
- ιβ) Δύο έπιλοχίας θυράρους.
- ιγ) Ένα λοχίον βοηθόν του οικουρού.
- ιδ) Ένα λοχίον δεσμοφύλακα.
- ιε) Τρεις λοχίας γραφείς.
- ισ) Τέσσαρες κάλλιπχτάς.
- ις) Τρίακόνητα στρατιώτας των διάφορών όπλων υπηρέτας.
- ιη) Δύο λιθογράφους.
- ιθ) Δύο κάλλιγράφους.
- ικ) Δύο ίχθυογράφους.

Οι στρατιώται χρησιμεύουσιν έν τώ σχολείω ως ζυλωρογοί, σιδερούραγοι, χρωματισταί, λιθογράφοι, φαρμακοτρόχοι, κοσμητοί, άγγελματοφόροι, γραφείς, υπηρέται αποθηκών, υπαδεσμοφύλακες, κινητήλάνοι κτλ, και επί της καθαριότητος των κατάστημάτων.

Έκ του άνωτέρω προσωπικού πολιτικοί είναι μόνον οι καλλιγράφοι, ο σχεδιαστής και οι βέλταροι, οι λοιποί δέ πάντες στρατιωτικοί.

Ευέλπιδες.

Ο αριθμός των Ευέλπιδων άνέρχεται εις	
148. Έκ τούτων είνε	
Έπιλοχίας	4
Λοχίαι	6
Δεκανείς	12
Μαθηταί	129
	<hr/> 148

Καθηγηταί στρατιωτικοί και πολιτικοί διδάσκαλοι εις τό σχολείον.

Έδραι καθηγητών έν τή σχολή υπάρχουσιν 24, και διδασκαλίων 5. Τών καθηγητών είνε αι έξής

- α) της Ελληνικής, β) της Γαλλικής, γ) της Γερμανικής, δ) της Ιστορίας και της Φιλοσοφίας, ε) των κατωτέρων Μαθηματικών, ς) των άνωτέρων Μαθηματικών, ζ) της Περιγραφικής Γεωμετρίας και των εφαρμογών αυτής, η) της θεωρητικής Μηχανικής, και της Αστρονομίας, θ) της εφαρμοσμένης Μηχανικής, της Γεωμετρικής και της Μαγνητολογίας, ι) της Φυσικής, ια) της Χημείας, ιβ) της Ορυκτολογίας και της Γεωλογίας, ιγ) της Βοτανικής και της Στρατιωτικής Υγιεινής, ιδ) της Ζωολογίας και της στοιχειώδους Ιππιατρικής, ιε) της Τοπογραφίας και Γεωδαισίας, ις) της Αρχιτεκτονικής, ις) των Δημοσίων έργων, ιη) της Όχυρωτικής, ιθ) της Πυροβολικής, κ) της Στρατιωτικής Τεχνολογίας, κα) της Πολεμικής τέχνης, κβ) της Στρατιωτικής Ιστορίας και της Στρατιωτικής Γεωγραφίας, κγ) του Στρατιωτικού Δικαίου, κδ) της Στρατιωτικής Οικονομίας και της λογιστικής.

Τών δέ διδασκαλίων αι έξής:

- α) των Τοπογραφικών σχεδίασεων, β) της Ίχθυογραφίας, γ) της Οπλομαθητικής, δ) της Γυμναστικής, ε) της Μουσικής.

Πλήν των μαθημάτων τούτων, οι μαθηταί πάντες άκούονται εις γυμνάσια πεζικού δις της έβδομάδος. Οι των άνωτέρων δέ τάξεων εις γυμνάσια πυροβολικού και ίππικού. Άκούονται ώσαύτως εις βολήν επί σιγών δι' όπλων Γερσά (ότρα) άπαξ ή δις του έτους, κατά χρονιάς περιόδους. Όσαύτως εις ακροβολήν δι' πιστολιών και τυφεκίων Φλωμπέτο και έλάστην σχεδόν.

Οι έν τώ σχολείω καθηγηταί και διδάσκαλοι είνε στρατιωτικοί και πολιτικοί, πάντες ανήκοντες εις τήν δυνάμιν του σχολείου.

Πλεονέκτης άλλης δυνάμεως του σχολείου είναι ο άνωτέρων προσωπικών.

Διοικητικόν προσωπικόν 4
Στρατιωτικόν καθ'όλην 4
Πολιτικόν 2
28

Έκ μεταφορής

Πολιτικοί καθηγηταί	12
Στρατιωτικοί διδάσκαλοι	2
Πολιτικοί	7
Κατωτέρων προσωπικών	
Άνθυλακισταί	2
Άνθυλακισταί άποστράτοι	2
Υπαξιωματικοί στρατού	8
Σαλπικηταί	4
Φαρμακοτρόχοι	2
Νοσηγόμοι	2
Λιθογράφοι	2
Στρατιώται (ειδικά υπηρεσία και καθ'όλην)	38
Ευέλπιδες	148
	<hr/> 257

Αριθμός των Ευέλπιδων από της αναίρεσεως της σχολής μέχρι τού 1882.

Από της 1' Ιουλίου 1828 μέχρι της 10' Νοεμβρίου 1882, δηλα δή έν διαστήματι 54 έτών από της ίδρύσεως της σχολής, εισήλθον εις αυτήν ως μαθηταί νέοι 801.

Έκ τούτων έξήλθον

Εις τό Πυροβολικόν	11	96	8	115
» » Μηχανικόν	7	118	—	125
» » Πεζικόν	9	32	25	60
» » Ναυτικόν	—	20	—	20
» » Ίππικόν	5	9	8	22
» » Γεωμετρολόγων	—	2	—	2
	26	277	41	344

Έφθίτων εις τό σχολείον τό ά δεκάτην μέρος του Νοεμβρίου 1882.

Έκ των λοιπών δέ:

- Παρητήθησαν 1106
- Έγχεσαν άγνώστον αίτιον έξόδου 39
- Απεβίωσαν 18
- Μετέβησαν εις Ευρώπην πρός εκπαιδεύσιν 143
- Απεβλήθησαν δε 23
- Διά κακήν διαγωγήν 23
- Ένεκα ηλικίας 14
- Άσθενείας 9
- Ως ανεπίδεκτοι μαθηταί 30
- Διά κατωτέρην διδασκάν άποστράτοι 16
- Διά παρανόμιον άποστράτοι 28
- Διά άγνώστον αίτιον μη έγγεγραμμένοι 42
- Άποστράτοι 801

Τά όλίγα τούτα επί του παρόντος περί της Σχολής Ευελπίων δ' ήθελεν είσθαι έν έγχαίροτο όσον όλον τε λεπτομέρως πλήρως ιστορία αυτής, διότι ή ιστορία του παρελθόντος έκάστου έθνους

ματος, ή μελέτη της προόδου αυτού και των αιτίων τούτης κατά τό διάστημα των χρόνων, ή σύγκρισις προς την σημερινήν κατάστασιν, ή έρευνα των όφελιμάτων, άτινα έπεδαψίλευσεν εις την κοινωνίαν και τό Έθνος όλόκληρον, εις πάντοτε οδηγούσες ήλπιμοί του μέλλοντος.

15 Αυγούστου

A. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ.

ΙΟΥΣΤΟΣ ΛΕΙΒΙΧ

και τα άποκαλυπτήρια του άνδριάντος αυτού εν Μονάχου.

Μεγάλην σήμεραν έορτάζει τό Μόναχον έορτήν, εκ πάσης δέ της Γερμανίας συνήλθεν ένταύθα πλήθος επιστημόνων, όπως περιστασίω εις την άποκαλύψιν του άνδριάντος του Ιούστου Λεϊβιχ (Justus Liebig). Ο Ιούστος Λεϊβιχ συγκαταλέγεται μετά των άλλων εκείνων άνδρών, οίτινες τάς σπουδαιάς αυτών εν τη επιστήμη ανακαλύψαι διά παντός τρόπον έπειράθησαν να έπωφεληθώσι, διά τόν πρακτικήν βίον. Ο Λεϊβιχ ως άναμορφωτής της εκατονταετηρίδος ήμών δεν δύναται να θεωρηθής κατώτερος του Δαρβίνου, δικαίως λοιπόν ή Γερμανία άπασα εις υπερήφανος επί τοιούτω άνδρι, και δικαίως όλόκληρον τό Μόναχον άπεινίζει σήμεραν προς τόν άποκαλυπτόμενον άνδριάντα του άνδρός αυτού μετά υπερήφανου σεβασμού και αγάπης.

Ο άνδριάντος έργον του εις την ημέραν ταύτην μη έπιζήσαντος περιφήμου γλύπτου Wagnmüller, άνηγέρθη τή πρωτοβουλία των φίλων και μαθητών του Λεϊβιχ δι' έράνου, παρίστη δέ αυτόν καθημένον επί αρχαίας έδρας και κρατούντα ανά χειρας ήμικλεισπόν βιβλίον. Και ό μόν άνδριάντος εις εκ λευκού ύφαιστατου μαρμάρου (σπάνιον τούτο διά τό Μόναχον φαινόμενον), τό δέ βάθρον εκ γρανίτου.

Από της πρωίας σήμεραν ή πλατεία του Μαξιμιλιανού, όπου ό άνδριάντος άνηγέρθη, έβριθε κόσμου, αι δέ κύκλοι κείμενοι οίκται έκρούοντο διά πολυποικίλων σημαίων της Γερμανίας, Βαυαρίας και Μονάχου, ών έδέσποζεν ή βαυαρική σημαία ή ή φέρουσα ως γνωστόν τό και νυν ελληνικά χρώματα, κωνούν και λευκό. Τα χρώματα ταύτα και ό έκτάκτως σήμεραν ύφαιστος ύραγός έδιδον τή έορτή χαρακτήρα, όλως ελληνικόν.

Η έορτή ήρξατο άδοντας μεγάλου χορού εκ μαθητών του άδείου ύμνον προς τόν σκοπόν τουτον υπό του περιφήμου Βαυαρού μουσικού Lechner συντεθέντα, μετ' όλίγον δέ έπί ύφαισμένω σημείω έπεσε τό καλύπτον τον άνδριάντα κάλυπτρον, εν μέσω δέ του γενικού θαυμασμού έλαβε τόν λόγον ό εν Βερολίγω καθηγητής

της χημείας και πρόεδρος της διεθνούς κεντρικής Επιτροπής μυστικοσύμβουλος Hoffmann. Του λόγου τούτου χαρακτηρίζοντα καλλίστα τόν Ιούστον Λεϊβιχ μεταφέρωμεν ένταύθα τά μέλλον διαφέροντα μέρη.

«Σεβαστή διήγηρις! Μεγαλοπρεπές έργον τέχνης άπεκαλύφθη πρό των όμμάτων ήμών, και άγαλλόμενοι χαίρομεν τό άκαστράπτον μάρμαρον, τό μέλλον να παραδώσθαι τάς μελλούσας γενεάς την εικόνα του εύγενοϋς άνδρός, όπως αυτή θερμή εν ταίς καρδίαις ήμών ζή... μνημεϊον των ένδόξων αυτού έργασίω και δείγμα του εύγνωμόνος ήμών θαυμασμού! Δεκαετία παρήλθεν ήδη από της έποχής, καθ' ήν ό μέγας φυσιοδίφης, προς έν μετά σεβασμού αναβλέπομεν, άφηρέθη εκ μέσου ήμών! Έν διαστήματι δέ τούτου χρόνου ό πέπλος της λήθης διεχύθη σχεδόν έπί άπασι τοίς θνητοίς, εκ και αυτοί διά καλών κάγαθών έργων διεκρίθησαν! Μόνον ή μνήμη εκείνου, υστis πράγματι μέγала κατώρυσσε προς τό καλόν της ανθρωπότητος, άνθίσταται μετ' έπιμονής τώ άκαμάτω του χρόνου πελέκει ή δόξα αυτού αυξάνει μετά του άριθμού των έτών, και όπως μόνον μακρόθεν δυναμέθα να θαυμάσωμεν τάς Άλπεις εν όλη αυτών τή μεγαλοπρεπεία, αύτω άπομάνει και ταίς μελλούσας γενεάς να εκτιμήσωσι, την σπουδαιότητα τοιούτου άνδρός εν όλη αυτης τή έκπάρσει. Οτι ό σήμεραν πανηγυριζόμενος συγκαταλέγεται μετά των ευτυχών εκείνων, οίτινες υπερβαλλόντως εργάσθησαν προς προαγωγήν της ανθρωπότητος, νομίζω, ότι ουδεις δύναται να άμφισβήλη, ή τριτων βλέμμα επί της ζωής και πολυπληθούς ήμηνύσεως, ή τις προς άνάμνησιν τοιούτου άνδρός ένταύθα συγγέθη. Ναί! μέγала και εξαίτια κατώρυσσε ό άνήρ ούτινος οι εύγνωμόνες συναδέλφοι και φίλοι άνήγειρον τό μνημεϊον τούτο.

Ακολουθήσωμεν διά βραχείων τόν πολύν του Λεϊβιχ βίον. Ο Ιούστος Λεϊβιχ έγεννήθη εκ άφανούς οικιαγενείας τήν 13 Μαΐου 1803 εν Δαρμστατή. Ο πατήρ αυτού ήτο κύριος μικρού έμπορίου χρωματιστικών και άλλων χημικών ειδών ή εύκαιρία δέ αυτη, ή τις έδóθη τώ Ιούστω να γνωρίσθαι τούτου διαφόρους ύλας και τάς αντιδράσεις αυτών εκ του πλάσιον, εκίνησεν άναμφισβόλως από της παιδικής ηλικίας τόν διαφέρον αυτόν χημικά φαινόμενα. Παίς έτι ήρξατο καταγινόμενος μετά ζήλου εις την επιστήμην εκείνην, ή τις ύπερρώτερον τόν άνέδειξεν ήρωικη άκούμενος ύμως εις τά γλίστρα μέσα άτινα κατά την έπιχήν εκείνην διέβησαν τό ήμέτερον πανεπιστήμια, μετά βραχυχρόνιον διαμονήν εν Βόννη και Έσλάγγη, έστράφη προς την μητρόπολιν παρά τή Σηκουάνα, ή τις ως κέντρον των πειραματικών επιστημών της έποχής εκείνης μέγалаς ειλεε τούς

τάς φυσικάς επιστήμας σπουδάζοντας νέους. Υπό της τύχης έννοηθείς κατώρυσσε ό Λεϊβιχ ταχέως να εκπληρώσθαι τόν πόθον τούτον, να ακολουθήσθαι δηλ. τάς σπουδές αυτού υπό τους περιφήμους διδασκάλους της γαλλικής σχολής. Τήν εν Παρισίοις διαμονήν του ήδυνήθη μάλιστα να παρατείνη χάριν των μέσων, άτινα ύπερ αυτού διέθεσεν ό τότε άρχιδούξ της Βοσσης Λουδοβίκος Α', εν γένει ύμως μέγалаς άπάντησε δυσχερείας ως ξένος εν τη μέγала πόλει, ών και περιγραφήν μεταξυ των έργων του ό Λεϊβιχ κατέλιπε. Άλλά και ένταύθα ή τύχη ήλθε βοηθός: ό Λεϊβιχ συνήψε γνωριμίαν μετ' άνδρός, ούτινος ή χειρ' όλα τά εμπύδεια πάραυτα έποίησεν έκπαδόν. Τή κρκατρεξ συναγορίζ 'Αλεξάνδρου του Ουμβόλδου ήνεύχθησαν ως δια μάγικης ράβδου τή προς την μέλυσιν έργων τή εργαστήρια των Γάλλων χημικών. Της συναντήσεως ταύτης του Ουμβόλδου και Λεϊβιχ πρό ήμισείας εκατονταετηρίδος, πλήρεις διαφέροντος άναμνησκόμεθα εν έποχή μάλιστα, καθ' ήν σχεδόν ταυτοχρόνως είδομεν άνοψυμένους παρ' τώ Σπράικ και Ισαίρω τούς άνδριάντας άμφοτέρων των άνδρών. Ο περιήμος Γερμανός φυσιοδίφης μετά της χαρακτηρίζουσης αυτών ύζονίας άνεγνώρισε πάραυτα τό μέγα μέλλον του νέου συμπαιρώτου, ή κρίσις του δέ αυτη έδει μετά παρέλευσιν ου πολλού χρόνου να επιβεβαιωθής. Ο νεαρός Λεϊβιχ βοηθούμενος υπό του Gay-Lussac κατώρυσσε να άνεύρη την σύνθεσιν των αίνιγματωδών εκείνων μεταλλικών ένώσεων, αλίτινες από των άρχών του αιώνος μας ήσαν εν γρήσει προς πλήρωσιν των φυσικών, και ών ή εξέτασις, ένεκα του επικινδύνου αυτών, ειχε πτόση μέχρι της έποχής εκείνης πάντας τούς χημικούς. Διά της άνακαλύψεως ταύτης έτέθησαν αι βάσεις της βιομηχανίας των έκρηκτικών ένώσεων, και εις την επιστήμην νέαι ήνεύχθησαν όδοί.

Μετά διετη εν Παρισίοις διαμονήν επέστρεψεν ό Λεϊβιχ εις Γερμανίαν, όπου, τή συστάσει 'Αλεξάνδρου του Ουμβόλδου, άμέσως 23της έστιδωρίσθη έντακτος, ελίγω δέ βραδύτερον τακτικώς καθήρητής της χημείας εν Giessen. Εκεί, εν τώ μικρώ πανεπιστημίω της Βοσσης παρά τώ Λάνη, άπέκτησεν ό Λεϊβιχ την παγκόσμιον αυτού φήμην.

Κατά την έπιχήν εκείνην ως γνωστόν διά των φυσικών έργασίω του Lavoisier, Davy κλι, και βόσεις της νεώτερας χημείας ειχον ήδη πεφή. Πρός τούτο ήμεις έβούλησε μόνον ή σπουδή των ύφαιστικών προϊόντων, εν ό ή εξέτασις των συστατικών του φυσικού και ζωικού σώματος μερών ήτο σχεδόν πάντη παραμελημένη. Ουδέ εν τώ πεδίων έργασίας έκαιτο άνοικτόν ή φιλορημία του νέου φυσιοδίφου, ουδέ άλλως δέ ή τήσ έβράδυνε να λάβη αυτού κατοχήν. Και ένταύθα άρχεται ή άτελεύτητος σειρά λαμπρών επιτυχίων, αι ή ιστορία της οργανικής χημείας άνέγραψε. Καθ' ήλκε τάς διευθύνσεις καταμετρεεί ό Λεϊβιχ τή εύρύτατον τούτο πεδίον, ουδέν δέ μέρος ύπάρχει, όπου άπομακρυσμένον και κρυπτόν αν ή τούτο, εις ό τό κατασκοπικόν βλέμμα του προς τά εμπρός έδεύοντες να μη εισέδωσαι.

Και νυν ή ήτο καιρός να εξετάσωμεν καθ' έκαστα τό άποτελέσματα των έργασίω του Λεϊβιχ εις τό βασιλείον της οργανικής χημείας, να άπεικονίσωμεν τό πολυποικίλον τούτων κατά τε τόν άριθμόν και τό περιεχόμενον, διά παραδειγμάτων να άποδείξωμεν την άκριβειαν και άσφάλειαν των παρατηρήσεων, την άκριβή εξήγησιν των παρατηρηθέντων, την άπεριόριτον των πειραμάτων αυτού λογικήν. Τοιαύτη ήμεις άπαριθμήσας των έργασίω του Λεϊβιχ δέται πολλών όρών, εν ό ήμεις μόνον στιγμάς δύναμι να διαθέσω τούτου ένεκα περιόρισμακ' άνάφερω τάς διαφόρους διευθύνσεις, καθ' ής τό μέγα τούτο πνεύμα εισάσθη.

Θαυμάζωμεν τήν κατακτητήν τον νέου χώρος διά την επιστήμην κατακτησάντα, εις εκείνον ήμεις υστis ταύτοχρόνως προατόμιασε και τό ήπλα, ήν ών έλπίζομεν τά ύπ' αυτού κτηθέντα να διακηρύσωμεν και μέγαλύνωμεν πρέπει αιώνας να εύγνωμονώμεν. Τοιαύτος ύπάρξεν ό Λεϊβιχ! Αυτ' ήρωώσσομεν δια τά προς επιστημονικήν έρευνάν βοηθήματα, έναις την πρώτην κατέχει θέσιν ή μεθοδική διδασκαλία, ής σήμεραν τούτου επιτυχώς εν ταίς Γερμανοίς πανεπιστημίοις γίνεται. Χοήσις είναι σχεδόν ή αυτη ήν πρό ήμισείας εκατονταετηρίδος ό Λεϊβιχ εις την επιστήμην εισήγαγε. Τα μεγαλοπρεπή δέ ήμών εργάστρια είσιν αντιγραφαί του μικρού εκείνου εργασηρίου παρά τώ Λάνη, εν ό εκείνος επί δεκαετίας όλας τούς άριστους των περ' την χημείαν ασχολουμένων νέων έξ έλων των έθνών περ' αυτόν συνήλοισε.

Εάν ή ιστορία της επιστήμης δεν ειχε να αναγγέλη ειμή τάς περιρήμους του Λεϊβιχ εργασίας προς άνοικτόμην της χημείας, τό ύφαιστικό αυτό ήθελε διαλάμψει χουσεύειράμασι εν τη ιστορία της χημείας, δεν ήδίσταμέθα όμως σήμεραν πρό του άνδριάντος αυτού πιθύναιστα, ενάμην ή πανηγυριζόμενος δεν ήθελεν υπερηγήσει τά ύφαιστικά επιστήμης ταύτης. Έν τών μαγάλων του Λεϊβιχ κατορθωμάτων εις ότιούτας καθαρές επιστημών την μεγίστην ήσθάνετο ικανοποίησιν, ήτε ήδύναστο να έπωφεληθής εν τη επιστήμη κτηθέντα προς λίαν ζητημάτων του πρακτικού βίου, διέπειστημονικώς αυτου έργασία, περιεστρέφοντα επί ζητημάτων, έπί υφαισήμερον άιτά, ή ή βιομηχανικών κλάδων στηρίζεται. Αλλά ήρον σπούδαται και αν όσιν αι εργα-

σίαι τοῦ Λαίβιχ ἐπὶ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς χημικῆς βιομηχανίας, σμικροὶ ἀντιδρῶνται αὐταὶ ἀπέκτανται τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐπὶ δύο ἄλλων κλάδων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, οἵτινες, μετὰ τὸ διακρίβον τῆς ἀνθρωπότητος, κινουσί, τῆς γεωργίας καὶ φυσικολογίας.

Ἡ γεωργία πρὸ πάντων ἐπιδεικνύσει τὰ λαμπρότερα τοῦ Λαίβιχ κατορθώματα πρὸς τὸ κλῆρον τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Παράδοξον φέρεται, πῶς τῆς νεωσότητος τῶν ἐπιστημῶν ἐνέπε- κειτο ῥιζικὴν καὶ ἐπενέγκη μετακρούσεις τῆ ἀρχαιότητος τῶν ἀνθρώπινων τεχνῶν, τῆ γεωργίας, καὶ πῶς ἡ μετακρούσις αὕτη προ- ἦλθεν ἀπὸ τῶν ἐργασίῶν φυσικοῦ, ἡδύπευτε καλλισοφίης ἀγρόν. Ἀπὸ χιλιετηρίδων ἐ- σπειράτο καὶ ἐθερίζετο, ἀνευ γνώσεως τῶν θε- μελιωδῶν νόμων τοῦ φυσικοῦ βίου, περὶ τῆς ἐνεργείας τῆς κόπρου, οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἀμφι- βολίαν περὶ τῆς σημασίας ἡμῶς αὐτῆς διὰ τὴν τροφήν τῶν φυτῶν ἐπειράτου ἀλλοῦ παρα- δοξοῦ καὶ προληπτικῆς ἰδέας. Ὁ Λαίβιχ γνω- ρίσας τὰς ἐπιστημονικὰς βάσεις τοῦ φυσικοῦ βίου, καὶ ἀνακαλύψας αὐτὸς πρῶτος τὴν ἀληθῆ φύσιν τῆς κόπρου, ἔδωκε τῷ γεωργῷ, οὕτως εἶπεῖν, τὴν κλεῖδον τῆς ἐκφυρῆς ῥιζικῆς εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔφερεν ὡς συνέπειαν τὴν τεχνικὴν τῆς κόπρου κατασκευῆς, διὰ τῆς ἀναπτύξεως δὲ τῆς κατασκευῆς ταύτης ἡ γεω- γία ἀπὸ τέχνης ἀνῆλθεν εἰς ἐπιστήμην, αἰω- νια λοιπὸν δόξα διὰ τὸν Λαίβιχ, ὃς μείνη ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γεωργικῆς χημείας νέαν ἀνεκάλυψαν ἐποχὴν εἰς τὴν ἰστορίαν τῆς γεωργίας.

Ἡ ταυφή τοῦ ζῶου εἶνε ἐν τέλει τὸ φυτὸν ἐν λοιπὸν ὁ τελειότερος ἀσπὸς τῆς γεωργίας εἶνε ἡ τροφή τοῦ ζῶου, φυσικὴ καὶ τεχνητή, ἡ δὲ ἔχον ἀναπτύξιν τοῦ φυτοῦ ἀνεργήσας ἤθελε προσπαθῆσαι ἀνεύρειν καὶ τὴν τροφήν τοῦ φυ- τοῦ ἐν τῷ ζῴῳ αὐτοῦ. Τοῦτου ὁμοίως πει- ραζόμενος ἐπιτυχίαν δύνανται νὰ περὶμετρήσῃ νῦν οἱ ἐπιγαστρίων τῆς ἐξέτασις τῶν ὄρων τοῦ ζῴου βίου ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῆ ἐκτέλει. Ἡ γε- γασμένη τοῦτο ἔργον δὲν ἐφάνη ὅσοις τῶν ἀλλοτρίων τοῦ Λαίβιχ πνεύματι τῆ εὐθύτητι δὲ καὶ καρτερίᾳ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ χρω- στούμεν σείραν ὅλην πρᾶξι τῆς ἐπιστήμης περὶ τῶν συστατικῶν τοῦ ζῴου σωματικῆς μερῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ συμβαλλόντων, ἥτις οὐχ ὀλίγον συνέτεινε πρὸς ἀπαθανάτισιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Λαίβιχ.

Ὅπως ἰδὲ αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ περὶ τῆς ἀνα- πτύξεως τοῦ ζῴου ἐφάνησαν ὠφέλιμας τῆ ἀν- θρωπότητι ὀλοκλήρως, οὕτω καὶ αἱ σμικροὶ αὐ- τοῦ ἐπὶ τῆς ζωικῆς χημείας δὲν εἶχαν μόνον ἐπιστημονικὴν διαφόρον, ἀλλ' ἀμέσως ἐχρησί- μουν πρὸς λύσιν ζητημάτων τοῦ πρακτικοῦ

βίου. Μάλιστα ἡ ὑπὸ τοῦ Λαίβιχ ἐξέτασις τοῦ κράτους εἶχε διδάξῃ μεθόδον ἀπλουσιάνην πρὸς ἀποχώρισιν τῶν οὐσιωδῶν τοῦ ζῶου συ- στατικῶν, καὶ ἀμέσως βιομηχανία καὶ ἐμπό- ριον ἤρξαντο τὰ κτήματα τῆς ἐπιστήμης νὰ κροποῦνται. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἀπολαύει ἡ Εὐρώπη τὸν πλοῦτον κράτος ἐκ τοῦ ἄλλου ἡμισφαίου κομιζομένου ἐν εἶδει ἀπλουσιανῶν αὐτῆν σχεδὸν ἐλαβεν ἐξ ἀπλοῦσιν ὡς ὁ κάρφς καὶ τὸ τέιον.

Ὁ Λαίβιχ εἶχεν ἀνέλθει ἤδη εἰς τὸ ἑπικρατὸν τῆς δόξης του, ὅτε ὁ βίος του νέαν ἐλαβὲ ῥο- πὴν, τρέψασαν τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ εἰς νέας διευθύνσεις. Ἦτο ἡ ἐπαγγελία κατ' ἠδ' βα- σιλεὺς Μαξιμιλιανὸς Β' συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀνυψώσῃ τὴν λαμπρὴν ταύτην πόλιν, ἀπὸ μιᾶς γενεῆς ἤδη πατριδᾶ τῆς γερμανικῆς τέ- χνης, εἰς κέντρον τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης. Μία τῶν πρώτων προσαλήσεων ἦτο ἡ τοῦ Λαί- βιχ. Δυσχερὲς ἦτο ἔργον ἡ ἀποκαθάρσις τῶν Λαίβιχ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ παρὰ τῷ Λαίβιχ ἐρ- γαστηρίου, ὁ βασιλεὺς ὅμως διὰ παρακλήσεων τὸ κατώρθωσε.

Μετὰ τὸν ὅτι ἦτο ἔργον ἐν ἡθελόν νὰ περι- γράψῃ τὴν πολλαπλὴν τοῦ Λαίβιχ ἐνεργητικὴ- τητά ἐν τῇ νῆξ αὐτοῦ θέσει, τὴν ἐπιρροὴν αὐ- τοῦ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς διδασκαλικῆς τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανικῆς, πῶς αὐτός, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητος αὐτοῦ, ἐν- θουσιῶντας ἀκούσας περὶ αὐτῶν συνήρσας, καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ συσάσῃ τὴν λαμπρὴν ταύτην σχολὴν, ἥτις καὶ σήμερον ἔτι ἀνθῆ ὑπὸ τὸν ἐπαξιὸν αὐτοῦ διδάχων ἐν Μονάχῳ.

Ἡ ἀνακάλυψις μύθου καὶ προσέθετο ἐν ἐπίφύλλον εἰς τὸν στέφανον, ἐν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦτου κατέθεσα, μνημονεύων τοῦ ἐγγενούς τοῦ ἀν- δρός γκακατῆρος. — *Πνεῦμα καὶ χάρδιον* ἡμι- λῶντο ἀλλήλοις περὶ τοῦ πρώτου ἐν τῇ εἰγενῇ ταύτῃ φάσει. Ἐνθυλῆς ὁ φίλος ὁ φίλος ἤλκυον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ! Ἀπὸ αὐτοῦ πῆρις πρὸς τοῦς φίλους, ἀκμαζόν διακρίβον καὶ ἐθελού- σια ἐχρηστικῶν τὸν ἄνδρα τοῦτον καὶ ἐχαί- ρομενον αὐτῷ ὡς ὀδηγῶς. Ἦν αὐτὸ δὲ ἐγγενῆ αἰσθηματα ἐβλάπτετε καὶ ἐν τῇ κληρονομίᾳ τοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συμπεριφορᾶ. Ἦν τοῦτου ἡ φυητικὴ ἡ Λαίβιχ ἐξήκει εἰς τὴς περὶ αὐτοῦ.

Ἦν ὁ ἀνάποδων τὴν πλοῦσιον τοῦτον μὲν ἀναμνησασταί τῶν ὠραίων ἐκείνων λέξεων, δι' ὧν ὁ Hamlet πνευματοῦσι τὴν μνήμην τοῦ πα- τρός του.

No, was a man, take him for all in all, I shall not look upon his like again. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀναμνηστικοῦ παρεδόχεν ὁ ῥήτωρ τὸν ἀνδρίζοντα τῇ δημόρῳ τῆς πό-

λεως, ὅστις δι' ὀλίγων εὐχαριστηρίων λέξεων ἀνταπήνησεν. Τοῦτου γενομένου ἐτόνισεν ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς τὸν ἕμνον, ταυτοχρόνως δὲ ἀπέθεσαν οἱ διάφοροι σύλλογοι, ἡ πόλις, τὸ πανεπιστήμιον κλ. ὠραίους στεφάνους δάφνης μετὰ ταινιδῶν ἐπὶ τοῦ μνημείου.

Ἐν Μονάχῳ, τῆ 6 Αὐγούστου 1882. — Γ. Π. Π.

ΕΝ ΑΝΕΚΑΚΤΟΝ ΠΕΡΙ ΘΙΕΡΣΟΥ

Καθ' ἂν χρόνον ὁ Θιέρσος ἦτο πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας μετέβη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν.

Ὁ ἀνάστατος τῆς πολιτείας ἄρχων ἤρθεκετο νὰ περιέρχεται μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς, ἡμέραν δὲ τινα διερχόμενος ἐμπροσθεν στρατώνος, παρα- τηρεῖ τὸν σκοπόν, ὅστις εἶχεν ἀκουσθῆσαι παρ' ἐαυτὸν τὸ ὄπλον του, καὶ, ἄφου ἐκέλευσε τὸ πινακίόν του, συνεπλήρωσεν τὸ γούμα του, μετὰ μάχιον τυφαίον.

Ὁ Θιέρσος αἰσθανθεὶς ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον, πλησιασθεὶς καὶ ἀποστίνει αὐτῷ τὸν λόγον:

— Ἐί, φίλε, δὲν μοῦ λές, πῶς τὰ περῶτε εἰς τὴν μάχην;

— Μπα! καὶ γιατί ἐρωτᾶς, παρακαλῶ, τοῦ λόγου σου;

— Γιατί, ἐνδιαφερόμαι ὀλίγον, πάντως ὁ Θιέρσος.

— Τί, μήπως εἶσαι δεκανέας;

— Εἶμαι περισσώτερον ἀπὸ δεκανέας.

— Λογίως!

— Ἀκόμα ἴπανον.

— Μπα, νὰ εἶσαι τῆρας, ἀνθυπολοχα- γός;

— Καὶ περισσώτερον ἀπὸ τῆρας.

— Λογαγός;

— Ἀκόμα δὲν εἶμαι βραβευμένος.

— Τί διαβολο λοιπὸν, ταγματάρχης;

— Οἱ στρατηγαὶ ἀπακούουν εἰς πᾶς διατα- γὰς μου.

— Καλὲ τί μοῦ λές, ἀνθρώπε, Μήπως καὶ θεὸς νὰ μοῦ περάσῃς γιὰ ὑπουργός;

— Εἶμαι ἀνώτερος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ.

— Ὅ, τότε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο, πρέπει νὰ εἶσαι ὁ μπάραμπα-Θιέρσος. Πῶς δὲ τὸ φωμαί, καὶ τὸ κυρὶ μου, γιὰ καὶ σοῦ παρουσιάσω ὄπλα.

ΔΙΑΘΟΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

Διηγούνηται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ταξίδευον ἐν Γαλλίᾳ, ἀρίκετο εἰς ταχυδρομικόν τινα σταθμὸν ταχύτερον ἢ ἄλλον προσεδοχάτο, καὶ τούτου ἐνεκα ἦν εὖρε τοῦς

ἀναγκαιοῦντας ἵππους πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου. Ὁ διευθὼν τὸν σταθμὸν μὴ γνω- ρίζων τὸν αὐτοκράτορα, παρεκάλει αὐτὸν νὰ περιμένῃ, λέγων ὅτι ἀποστειλὸν ὄλους ἵπ- πους τοῦ σταθμοῦ, ἵνα φέρωσι σὺς σὺγγενεῖς του καὶ φίλους, ὅπως παραστῶσιν αἰετὸ βί- πτισμα νεογενήτου τέκνου του. Ὁ αὐτοκράτωρ κενστέν (ὅπο τῶν τῶν ὀνόμα ἐταξίδευεν ἢ Ἰω- σήφ ἐν μὲν ἀγνώριστος) προσέειπε, νὰ μείνῃ αὐτὸς ἀνάδοχος τοῦ τέκνου, καὶ μείναι αἰετὸ δακτύς. Ἐνθ' ὅτε μετὰ νὰ ἀρξῆται ἡ ταξιδίᾳ τοῦ βα- πτίσματος, ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνα- δόχου. — Ἰωσήφ, ἀποκρίνεσθαι ἐκέλευσε. — Καλὸ καὶ τὸ εὐκαταστατὸν σκεπτόμαι. — Ἀραγε τίσον Ἰωσήφ. — Ἀλλὰ... — Τίτα γράψατε Ἰωσήφ Δεύτερος. — Δεύτερος! καλῶς, καὶ τὸ ἐπάγγελμα; — Αὐτοκράτωρ.

Εἰς τὴν λόγον τοῦτον ὁ πατήρ, καὶ ἀπκρι- στάμενοι ἐκπληκτοὶ κλύουσι γόνυ εὐχαρισθόν- τες τὸν ἡγεμόνα διὰ τὴν ταμίαν, ἢ τῶς ἐκαμεν.

Ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἀναχωρῶν, αἰετὸ ἀφῆκε δεξιματὴ γένυα τῆς εὐμενείας του, καὶ ὑπε- σθέθη νὰ μὴ λησμονήσῃ τὸν ἀνάδοχόν του.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΑ ΚΑ...

ΔΑΝΕΙΟΝ ΗΓΕΥΜΑ

Ὁ κ. Μ' ἔβλεπεν νὰ διώξῃ τὸν ὑπὸ τῆς ταῦ, προσάγει αὐτὸν καὶ τὸ λέγει:

— Νικόλα, τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ζήσωμε πλεόν μάζη εἰς τούτο, δὲ τὸ σπῆτι.

— Καὶ τοῦ σκεπτετέ λοιπὸν νὰ παύσῃ νὰ καθήσεται ἡ εὐγενεία σας, ἀποκρίνεσθαι ὁ Νικό- λας.

Διηγούνηται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ταξίδευον ἐν Γαλλίᾳ, ἀρίκετο εἰς ταχυδρομικόν τινα σταθμὸν ταχύτερον ἢ ἄλλον προσεδοχάτο, καὶ τούτου ἐνεκα ἦν εὖρε τοῦς

ἀναγκαιοῦντας ἵππους πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου. Ὁ διευθὼν τὸν σταθμὸν μὴ γνω- ρίζων τὸν αὐτοκράτορα, παρεκάλει αὐτὸν νὰ περιμένῃ, λέγων ὅτι ἀποστειλὸν ὄλους ἵπ- πους τοῦ σταθμοῦ, ἵνα φέρωσι σὺς σὺγγενεῖς του καὶ φίλους, ὅπως παραστῶσιν αἰετὸ βί- πτισμα νεογενήτου τέκνου του. Ὁ αὐτοκράτωρ κενστέν (ὅπο τῶν τῶν ὀνόμα ἐταξίδευεν ἢ Ἰω- σήφ ἐν μὲν ἀγνώριστος) προσέειπε, νὰ μείνῃ αὐτὸς ἀνάδοχος τοῦ τέκνου, καὶ μείναι αἰετὸ δακτύς. Ἐνθ' ὅτε μετὰ νὰ ἀρξῆται ἡ ταξιδίᾳ τοῦ βα- πτίσματος, ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνα- δόχου. — Ἰωσήφ, ἀποκρίνεσθαι ἐκέλευσε. — Καλὸ καὶ τὸ εὐκαταστατὸν σκεπτόμαι. — Ἀραγε τίσον Ἰωσήφ. — Ἀλλὰ... — Τίτα γράψατε Ἰωσήφ Δεύτερος. — Δεύτερος! καλῶς, καὶ τὸ ἐπάγγελμα; — Αὐτοκράτωρ.

Εἰς τὴν λόγον τοῦτον ὁ πατήρ, καὶ ἀπκρι- στάμενοι ἐκπληκτοὶ κλύουσι γόνυ εὐχαρισθόν- τες τὸν ἡγεμόνα διὰ τὴν ταμίαν, ἢ τῶς ἐκαμεν.

Ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἀναχωρῶν, αἰετὸ ἀφῆκε δεξιματὴ γένυα τῆς εὐμενείας του, καὶ ὑπε- σθέθη νὰ μὴ λησμονήσῃ τὸν ἀνάδοχόν του.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΑ ΚΑ...

ΔΙΑΘΟΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

Διηγούνηται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ταξίδευον ἐν Γαλλίᾳ, ἀρίκετο εἰς ταχυδρομικόν τινα σταθμὸν ταχύτερον ἢ ἄλλον προσεδοχάτο, καὶ τούτου ἐνεκα ἦν εὖρε τοῦς

